

A MAGYAR INNOVÁCIÓS SZÖVETSÉG XXVII., 2015. ÉVI RENDES KÖZGYŰLÉSE

2016. április 15.

Aquincum Hotel Budapest

(A közgyűlésen készült hangfelvétel alapján)

TARTALOMJEGYZÉK

Megnyitó, a MISZ 2015. évi média díjának átadása	3
A Magyar Innovációs Szövetség 2015. évi tevékenységéről szóló értékelés szóbeli kiegészítése – Greiner István , elnökhelyettes	4
Gondolatok a közoktatásról – Szabó Gábor , elnök	7
Innováció és oktatás – Palkovics László államtitkár, Emberi Erőforrások Minisztériuma	11
Kérdések, válaszok	23
Felügyelő Bizottság jelentése – Ormándi Sándor , FB-elnök	31
Határozathozatal az éves beszámolóról, az FB-jelentésről, a 2016. évi költségvetésről, a tagdíjról, az alapszabály módosításról	33

Dr. Szabó Gábor, elnök, Magyar Innovációs Szövetség

Hölgyeim és Uraim! Kedves Kollégák!

Kérem, hogy kezdjük el a közgyűlésünket. Legelőször is, mindnyájunk nevében tisztelettel üdvözlöm Palkovics László államtitkár urat, aki az Emberi Erőforrások Minisztériumának oktatásért felelős államtitkára, akit aligha kell az utóbbi időben bemutatni, valójában valamiféle celeb státuszt sikerült elérnie a munkakörénél fogva. Mert. akik régebben ismerjük államtitkár urat, tudjuk azt, hogy általában nem az szokott lenni a célja, hogy minél többet szerepeljen a TV-ben. A szokásos, formális kötelezettségünknek megfelelően, kérem, kezdjük el a gyűlésünket. Megkérdezem, hogy van-e valakinek ügyrendi észrevétele a kiküldött napirendhez? Hiszen a kiküldött napirendtől csak ügyrendi okok miatt térhetünk el. Ha nincs, akkor kérem azt, hogy erősítsük meg, hogy elfogadjuk az előzetesen kiküldött napirendet. Köszönöm. Tartózkodott valaki? Nem. Elutasítja a javaslatot valaki? Nem. Megállapítom a jegyzőkönyv számára, hogy egyhangúlag elfogadta a közgyűlés az előre kiküldött napirendet. A szokásos kötelezettségünk, a Mandátumvizsgáló Bizottság, illetve a Jegyzőkönyv-hitelesítők megválasztása. Javaslom Mandátumvizsgáló Bizottságba Antos László, Budavári László és Higi Gyula kollégákat. Kérdezem, hogy van-e valakinek ezzel kapcsolatban észrevétele. Ha nincs, akkor kérem a szavazást! Jó. Tartózkodás? Nincs. Ellenszavazat? Nincs. Megállapítom, hogy a közgyűlés egyhangúlag elfogadta a Mandátumvizsgáló Bizottságot. Végül pedig technikai feladataink közül az utolsóként, a Jegyzőkönyv-hitelesítőkre teszek javaslatot. Javaslom a közgyűlésnek, hogy Garay-Tóth János és Mondovics János kollégákat bízza meg a jegyzőkönyv hitelesítéssel. Kérdezem, hogy van-e valakinek észrevétele? Ha nincs, akkor kérem a szavazást! Köszönöm. Tartózkodás? Ellenszavazat? Nincs.

És akkor, a szokásos programunk szerint, egy kellemes kötelezettségünknek tudunk eleget tenni. A következő pontban, ugye most már jó pár éve hagyomány, hogy az Innovációs Szövetség Elnöksége minden évben Média Díjat adományoz. Az idei évben a Média Díj kitüntetettje Panulin Ildikó. Felolvasom az indoklást. „Az InfoRádió hosszú évek óta rendszeresen beszámol a Magyar Innovációs Szövetség kezdeményezéseiről, felhívásairól.

Tudósításokkal, interjúkkal kísérte végig az Ifjúsági Tudományos és Innovációs Tehetségkutató Versenyt, hasonlóan az Innovációs Nagydíjról is minden évben közöl hírt, interjút. A díjra idén jelölt Panulin Ildikó az InfoRádió gazdasági rovatvezetője, az elmúlt években kiemelten foglalkozott az európai uniós kutatás-fejlesztési-innovációs pályázatokkal, valamint a Nemzeti

Kutatási Fejlesztési és Innovációs Hivatal tevékenységével. Rendszeresen készült rádiós hanganyag vállalati innovációkról, legyen az gyógyszer, olajipari vagy éppen egészségügyi innováció. Nagyvállalatok, illetve kis- és középvállalkozások projektjei egyaránt szerepelnek rendszeresen a rádió műsoraiban. Emellett az utóbbi egy-két évben kiemelten foglalkozott az InfoRádió a digitális gazdaság hozta innovációs lehetőségekkel és kihívásokkal.” Ezen indoklás alapján, az Innovációs Szövetség Média Díjban részesíti az idén Panulin Ildikót.

Gratulálok és további sok sikert és jó munkát kívánok!

Köszönöm, és akkor sok éves gyakorlatunknak megfelelően, a szakmai előadást bevezetjük az Innovációs Szövetség tevékenységéről szóló jelentés kiegészítésével. És korábbi szokásunknak megfelelően, felkérem Greiner István, általános elnökhelyettes urat, hogy tegyen szóbeli kiegészítést a kiküldött anyaghoz!

**Dr. Greiner István, általános
elnökhelyettes, Magyar
Innovációs Szövetség**

Tisztelt Közgyűlés! Kedves
Kollégák! Hölgyeim és Uraim!

Hálátlan feladat, amire vállalkozom ilyenkor mindig itt a közgyűlésen, mert a felfokozott érdeklődés középpontjában nem az a huszonegynéhány oldal van, amit meg is kaptak, és amit gondolom néhányan át is néztek, ha talán

nem is mindannyian, hanem természetesen az államtitkár úr előadása. Úgyhogy én viszonylag rövid leszek, ha megengedik. A szóbeli kommentjeim, a szóbeli kiegészítések, amire fölkért az Elnök úr, azok inkább csak kiemelések szoktak lenni. Továbbá néhány olyan szubjektív (és a szubjektív alatt persze nem csak az én, hanem néhányunk véleményét kell érteni) látomás, vagy szubjektív érzés, amit szeretnék itt megosztani, talán egy picit utal majd arra is, hogy ebben az évben mit próbálunk csinálni az Elnökségben, mi az, amit fontosnak tartunk, és mi az, amit talán kevésbé.

A Magyar Innovációs Szövetség 1990 decembere óta létezik. Semmit nem változott az a tevékenységi kör, amit csinálunk, amit fókuszba helyezünk. Ez persze nem biztos, hogy jó hír, sőt, azt lehetne mondani, hogy ez a biztos jele annak, hogy eredménytelenek vagyunk. De persze ez nem így van, mert a világ nem két szélsőérték között ugrál, hanem van egy kontinuum, amin lehet mozogni. A műszaki technológiai innováció érdekképviselője, érdekérvényesítője ma is az, amit a leginkább fontosnak tartunk. Sok riportban jön elő az, hogy a fiatalokat hogyan próbáljuk befolyásolni abba az irányba, hogy a felsőoktatásban a természettudományos pályát válasszák, hogy az innováció felé elkötelezettek legyenek, és hogy ezt Magyarországon tegyék. A tagintézményeink száma az elmúlt év alatt nem változott. De csak a száma nem változott, a tagintézmények közben változtak. A kilépő, megszűnő és a belépő tagok száma ugyanannyi volt 2015-ben. Ha szakmai érdekképviselőtről beszélünk, az érdekérvényesítésről, akkor azért mindenképpen egy gyors

listát kell készíteni arról, hogy mit tettünk tavaly. A legfontosabb talán az, hogy idén négy alkalommal adtunk ki véleményt, vagy állásfoglalást. Ez nem azért van, mert mi, fogalmazzunk így, kevésbé voltunk aktívak, hisz emlékeznek nyilván, hogy tavaly ennél több, ennek a sokszorosa volt a vélemény, de még csak nem is azért, mert minket feltétlenül kihagytak a véleménykérésből, sokkal inkább azért, mert az elmúlt időszakban, elsősorban az elmúlt évben kevés olyan központi elképzelés, központi gondolat volt, amelyik az innovációt érintette volna. Sokkal inkább, és ez számunkra nagyon fontos, sokkal inkább ez volt az első, bevezető éve az új központi hivatalnak, amire majd vissza fogok térni később egy mondat erejéig. 16 országos szakmai rendezvényen tartottunk előadásokat, vettünk részt nyilvános vitákban. Ez folytatódik természetesen majd ebben az évben is. Nagyon fontosnak tartjuk azt, hogy hallassuk a hangunkat, hogy a tagvállalataink véleményét továbbítani próbáljuk különböző fórumokon. Létezik továbbá 20 olyan testület, ahol személyesen, valamilyen képviselő útján megjelenik a Magyar Innovációs Szövetség, és ott is elmondhatjuk a véleményünket, adott esetben még formálhatjuk is ennek a testületnek az álláspontját.

Az elmúlt évben, azaz 2015-ben megalakult a Nemzeti Kutatási Fejlesztési és Innovációs Hivatal. Ennek a hivatalnak az Innovációs Testületében is szerepet kaptunk, sőt nem is csak egy szerepet kaptak a Magyar Innovációs Szövetség képviselői. Azt gondolom, hogy ez a legfontosabb hely ma, ahol ki tudjuk fejteni a véleményünket, ahol meg tudjuk jeleníteni a mi tagvállalataink, a mi tagjaink véleményét, és az érdekeit tudjuk képviselni. Természetesen szakmailag végtelenül korrekt módon kell eljárunk, és ezt igyekszünk is megtenni. Ez a központi szervezet, az új hivatal, nagyon jelentős befolyással bír a hazai innováció alakulására, amint ezt Pálincás elnök úr tavaly el is mondta. Azt gondoljuk, hogy az, hogy a Magyar Innovációs Szövetség képviselői ott lehetnek, az egy bizonyos fokú elismerés is. Az ábrán látható, hogy a médiában 477 tudósításban szerepeltünk, ez több mint a korábbi évben, ez egy fejlődés. Hírlevelünk pedig 23 alkalommal, közel 2500 címzethez jut el. Azok, akik a Hírlevelünket megkapják, Önök nyilván mindannyian, tehát akik a Hírlevelünket megkapják, azok látják, hogy ez egy viszonylag tartalmas olvasmány, abban az értelemben is, hogy méretében sem egy egyoldalas kivonat, hanem annál sokkal több, és nagyon hűen tükrözi azt, hogy az Innovációs Szövetség tagjaival, tagvállalataival, vagy képviselőivel mi történik az adott időszakban.

Tavaly tisztújító közgyűlésünk volt, egy négyéves ciklusra választottuk meg a

tisztségviselőket. Nagyon sok tisztségviselő meghosszabbítódott a következő ciklusra, Elnök úr is természetesen. Azt gondolom, hogy ugyanakkor azt is elmondhatjuk, hogy sok új arc is került a vezető tisztségviselők közé. Ez fontos, kell a frissítés, kell az, hogy minél heterogénabb összetételűek legyenek

ezek a testületek és minél szélesebb vélemények tudjanak megjeleníteni. Volt rendszeres elnökségi ülésünk, jó néhány, és választmányi ülések is, utóbbiból kettő. Ezen a kettőn mindig, a hagyományokhoz híven, valamilyen vendéget szoktunk felkérni részvételre és előadásra. Rákossy Balázs és Lepsényi István államtitkár urak voltak azok, akik részt vettek ezeken a tavalyi évben. Lepsényi István annak idején többször a MISZ színeiben is megjelent, illetve többször itt is részt vett a közgyűlésen, úgyhogy őt jól ismerjük valahányan.

A tagozati munkát illetően azt lehet elmondani, hogy a Logisztikai Tagozat elsősorban a szakvélemények kialakításában alkotott az elmúlt időszakban jelentőset. A K+F és a Felsőoktatási Tagozatban pedig új tagozatvezetők kerültek megválasztásra, önékik ez most a „bemelegítő” időszak volt. Nagyon szép és nagyon eredményes munkát végzett a Startup Kultúra Közösség. Kicsit úgy érzem, hogy az egyik legérdekesebb terület a Startup Kultúra Közösség az Innovációs Szövetség berkein belül. Nagyon jellemző a startup cégekre az innovatív, ötlet dús és intenzív tevékenység, és nagyon jó látni ezt, így a Szövetség keretein belül is. Részletesen le van írva az írásos anyagban, hogy ezek milyen tevékenységek voltak. Bővült a vezetősége, és nagyon nagy öröm számomra az, hogy találkozunk olyan, ráadásul nálam jóval fiatalabb emberekkel is, akik elkötelezettek az innováció felé. Olyanokkal, akik úgy érzik, hogy az Innovációs Szövetség egy olyan hely, ahol, ezt az elkötelezettséget, fogalmazzunk így, hogy meg tudják mutatni a világnak. Regionális képviselőink az elmúlt időszakban is megfelelő mennyiségű és minőségű munkát végeztek. Továbbra is aktívak az érdekképviselésben és a népszerűsítésben. Ami nagyon fontos az az, hogy az elnökségi üléseken, illetve a választmányi üléseken megjelenítik a regionális véleményeket és érdekeket. Ez akkor, amikor tudjuk, hogy a pályázati rendszer is ilyen széttagolt módon működik, hogy központi és régiós pályázatok, rendkívül fontos ahhoz, hogy a megfelelő minőségű érdekképviselést tudja a Szövetség gyakorolni.

Ami az innováció népszerűsítését és a tehetséggondozást illeti, 2015-ben gyakorlatilag folytattuk a korábban megkezdett sort. Az Innovációs Nagydíj 32 pályázattal tavaly nagy sikerrel zajlott le, és természetesen átadtuk a Nagydíjat is. A 24. Ifjúsági Tudományos és Innovációs Tehetségkutató Versenyre pedig 112 pályázat érkezett, ez magasabb szám, mint korábban volt, és összesen 13 díjazott lett. Nemzetközi ifjúsági tudományos rendezvényekre hagyományosan delegál az Innovációs Szövetség fiatalokat, általában az Ifjúsági Tudományos és Innovációs Tehetségkutató Versenyre beadott munkát megvalósító fiatalok közül. Itt 11 fiatal hölgyet és úriembert tudtunk támogatni, 8 rendezvényre. Megint csak azt kell, hogy mondjam, hogy szokásos, de ki kell, hogy emeljem, nekem is fontos ez és nagyon jelentős, hogy a Nobel-díj átadás előtti egy hétre és magára a rendezvényre és az utána következő fogadásra is tudunk delegálni egy fiatalot. Ez egy rendkívül fontos momentum lehet annak az adott fiatalnak az életében, és néha egy kicsit irigykedem is rájuk. De ezt csak úgy magunk között mondom. A MAFITUD, a Magyar Fiatal Tudósok Szövetsége országos találkozót tartott szeptember 10-én a tavalyi évben, az EGIS Tudományos és Technológiai Központban. Kiosztottuk kicsit később a Kamilo Feher-díjat is, szintén a MAFITUD-tagok között. Az egyik legfontosabb középiskolai rendezvény, amit minden évben megpróbálunk megfelelő publicitással beindítani, az a Meet the scientist, amelyet a Fulbright Alapítvánnyal és az Amerikai Egyesült Államok budapesti, magyarországi Nagykövetségével közösen szervezünk. Ez arról szól, csak egy mondatban, hogy azok, akik Fulbright-ösztöndíjjal az Amerikai Egyesült Államokban eltöltöttek egy bizonyos időszakot, utána visszajönnek, és dolgoznak itt tovább, azok tartanak egy előadást arról, hogy mivel foglalkoztak foglalkoznak, miért is érdekes az, és néha még színesítik élményekkel is az Amerikai Egyesült Államokban

töltött időszakokról. Én személy szerint, de azt gondolom, hogy az Elnökség jó néhány tagja is, azért tartjuk ezt fontosnak, mert a Fulbright-ösztöndíj pontosan az a típusú ösztöndíj, amelyik azt mutatja, hogy hogyan kéne működnie ennek az egész képzési rendszernek. Most nem a felsőoktatási képzésre gondolok, hanem a tudományos képzési rendszerre, ennek az ösztöndíjnak ugyanis az a lényege, hogy hat hónapig, vagy ha ez változik, bizonyos időszakig az Amerikai Egyesült Államokban végzik a munkát az ösztöndíjasok, és utána kötelező hazajönni, és itt folytatni a tudományos tevékenységet. Tehát ez nem egy agyelszívósos folyamat, hanem egy agyjavító és visszainjektáló folyamat, amire óriási szüksége volna az országnak. Most különösen, amikor látjuk, hogy a felsőoktatásba kerülő, természettudományos érdeklődésű fiatalok száma nem elégíti ki azt az igényt, amit az ipar támaszt a felsőfokú és természettudományos végzettségű műszakiak számával szemben. Úgyhogy én ezt továbbra is nagy erővel támogatom, és azt gondolom, hogy folytatni fogjuk, amíg csak lehetőségünk lesz rá. Harsányi István-díjat is kiosztottuk. 2015-ben csak 20 pályázat jött, 2 PhD és 6 hallgatói díjat osztottunk ki ezzel kapcsolatban.

Amit most mondani fogok, ez a záró ábra. A záró ábrám, az a tavalyi utolsó ábra. A tavalyi utolsó ábra ugye az egy két hónapos NKFI Hivatali létezés után vetítődött fel. És ha megnézzük, akkor így nézett ki. Tehát a 2014-2020 egy páratlan időszak, óriás mennyiségű pénz, innovációs lehetőség csillant fel Magyarország előtt, lehet tudni, hogy milyen új lehetőségek voltak tavaly ilyenkor. Én azt a két kérdést tettem fel, amire aztán Pálincás elnök úr vissza is tért az előadásában, hogy fel lehet-e jól használni ilyen nagy mennyiségű pénzt egy ilyen kis országban és ezzel az innovációs kapacitással? És hogy ha lehet, akkor majd fel tudjuk-e jól használni? És most nem tartunk ott, hogy ezt megválaszoljuk, Isten őrizzen, erre nem vállalkoznék. De arra mindenképpen vállalkoznék, hogy az elmúlt egy éves időszak alapján beszéljek arról, fel tudjuk-e jól használni. Azt látjuk, azt érezzük, hogy zajlanak a folyamatok, történnek dolgok. Vannak előrelépések, vannak pályázatok, vannak kiírások, van szakmaiság a pályázati elbírálás mögött. Van jó koncepció, de ha ezt, fogalmazzunk úgy, hogy értékelni lehetne, akkor azt mondanánk, hogy van még bőven hely a javulásra. Van még bőven hely arra, hogy hova fejlődjön még tovább ez a rendszer, hogy legyen ez még jobb. A szokásos jelzőt lehet csak mondani, hogy minden megtörténik, csak minden kicsit később, mint amikor ideális lenne. Köszönöm szépen a figyelmet!

Dr. Szabó Gábor, elnök, Magyar Innovációs Szövetség

Én is köszönöm. Mielőtt tovább mennék, szeretném ismertetni a számadatokat. A szavazati jogú tagok száma 267, ez azt jelenti, hogy 134 lenne a határozatképesség határa. Jelenleg 143 regisztrált résztvevőnk van, tehát a határozatképességünk megvan.

Akkor a szakmai előadás előtt néhány felvezető gondolat, néhány diát szeretnék bemutatni. Egy kicsit magyarázva azt is, hogy miért Palkovics államtitkár urat hívtuk meg.

Palkovics államtitkár urat korábbi funkcióiban többször is meghívhattuk volna. Ugye itt esetleg felvetődhet az a kérdés, hogy miért akkor, amikor a közoktatásért is felelőssé vált. Erre elsősorban az a válasz – most nem látom itt hirtelen Ábrahám vezérigazgató urat, de a tavalyi közgyűlésen is hozzászólt és a közoktatásról kezdett el beszélni –, hogy az elnökségben szinte minden ülésen felvetődött az utóbbi, nem is egy év, hanem már hosszabb idő során, hogy a közoktatással tulajdonképpen óriási bajok vannak. Ezért volt az, hogy az elnökség úgy döntött, hogy a közoktatás felelősét kérjük meg arra, hogy eljöjjön. Az, hogy miért most? Amikor ez a döntés megszületett, akkor még nem egészen azok voltak az események, mint a napokban. De megmondom egész őszintén, ebben a körben valószínűleg ez nem fog meglepően hatni, de a közoktatás korábbi irányítóival nem egészen beszéltünk egy nyelvet. Tehát mi úgy gondoltuk, hogy most olyan szempontból is változott a helyzet, hogy a közoktatás irányítása egy olyan ember kezébe került, aki hozzánk hasonlóan korábban is már nagyon gyakran szembesült az eredménnyel. Én azt gondolom, hogy ez az a pont, ahol az Innovációs Szövetség közgyűlésén résztvevő vállalatvezetők és államtitkár úr gondolkodása, nagyon sok szempontból, egyszerűen élethelyzetéből, korábbi tapasztalataiból kifolyólag nagyon hasonló platformon van.

De mielőtt átadnám a szót, engedjék meg, hogy mutassak néhány diát. Mert azért én ezzel a kérdéssel elég sokat foglalkozom, foglalkoztam, és talán tudok azért olyan gondolatokat fölvetni, amelyen elgondolkozhatunk együtt. Tehát a címhez csak annyit szeretnék hozzáfűzni, hogy én természetesen nem tudom egészen pontosan, hogy miről folyik manapság a diszkusszió, mert amit eddig én láttam, a diszkusszió az a része olyan ügyekről folyt, ami szerintem másodlagos, vagy harmadlagos. Szerintem, egy KLIK-nek a működtetéséhez, nem kell rakétamérnöknek lenni, hogy egy ilyen rendszert működőképpé tegyen valaki. Az, hogy korábban nem működött, az biztos így van. De ez nem lehet egy alapvető probléma. Aztán az, hogy most miféle politikai engedetlenség milyen formában jelenik meg, ezzel sem kívánok foglalkozni. Ehhez némi közöm talán, mint intézményvezetőnek van, hiszen mi is tartunk fent iskolát. Azért, amikor a polgári engedetlenség megfogalmazódott, akkor én arra kértem a kollégákat, hogy fejezzék ki a véleményüket úgy, ahogy akarják, az órájukat meg tartsák meg. Mert én úgy gondolom, hogy a polgári engedetlenség az nem úgy működik, hogyha egyvalaki agyonver valakit az utcán, akkor az bűncselekmény, ha húszan verik agyon, akkor polgári engedetlenség. Tehát ez számomra, adott esetben munkahelyi vezetőként értelmezhetetlen, hogy mi az, hogy polgári engedetlenség. Az órák ne maradjanak el, egyébként szabad országban az emberek a véleményüket kinyilvánítják. Ha akarják, körbeállják az iskolát, általános iskolás koromban ilyen gúllakat formáltunk és egymás vállára álltunk, az még föltűnőbb volt. Ezt mind javaslom. De nem gondolom azt, hogy ezt, át lehet más irányba vinni.

Amiről viszont beszélni kellene az az, hogy mit és hogyan kellene oktatni. Én most kifejezetten a természettudomány oktatásáról fogok néhány diát fölvetíteni, mert ehhez azt gondolom, hogy némiképpen értek. Először kedvcsinálóként szeretnék mutatni két szöveget. Kérem, hogy olvassa el mindenki, nem olvasom föl, de azért pár dolgot nem tudok megállni nem fölolvasni. De mielőtt mindenki a végére ér, el szeretném mondani, hogy nem arról van szó, hogy tudatmódosító szerek hatása alá kerültem, és ezeket a szövegeket idézem, ennek oka van, hogy ezeket miért idézem.

Azért tessék megnézni, hogy a természettudományról beszélünk. Aminek először is léthazugságai vannak, amely tételeken nyugszik. Mondjuk az egy érdekes kérdés, például az

a második, ami hirdeti, hogy objektív vagyis megismerését tárgyi hűség jellemzi, azaz személytelen, indifferens, egzisztenciátlan és antihumánus. Ehhez hozzáteszem, hogy ez mind lehet igaz, csak ez nem mond ellent az objektivitásnak. Tehát, ha valami objektív vagy nem objektív, az egy dolog, ettől még lehet egzisztenciális, meg egzisztenciátlan is, meg antihumánus is, meg humánus is. Ez a dolog önmagában, logikailag zűrzavar és zagyvalék. Aztán itt van egy másik nagyon szép idézet, hogy a 20. század végére ugye a tudomány, az hogyan járt. Arra hívom föl a figyelmet, hogy az atomenergia, a génmódosítás, a tudatmódosító szerek, azok ennek a szerzőnek a fejében hasonló csúnya kifejezések. És ezért felelős a tudomány, maga a tiszta tudomány, például a tudatmódosító szerek használatáért felelős. Tehát a tudósok tehetnek arról, hogy valakik füveznek. Világos mindenki számára gondolom a gondolatmenet. Gyanítom, hogy nem biztos, hogy mindenki egyetért vele. De még egyszer, nem arról van szó, hogy én teljes mértékben meghülyültem, ez egy 2012-ben, az OFI által kiadott könyv. Ilyen szép borítója van: Átmenet a tantárgyak között - A természettudományos oktatás megújításának lehetőségei. Ennek a könyvnek a bevezetőjéből idéztem. Tehát azért mondtam, hogy kedvcsináló, mert úgy kell megújítani valakik szerint 2012-ben a természettudomány oktatását, hogy ezekből az alapvetésekből induljunk ki. Csak azért, mert szerintem itt sokan ülnek teljesen tudatlanul és békésen azt hiszik, hogy a közoktatásban úgy nagyjából rendben vannak a dolgok. Nincsenek, nincsenek, nagyon nincsenek, nem is voltak egyébként. Nem voltak rendben 2010 előtt sem, meg 2010 után sem. Mielőtt még valaki esetleg azt gondolná, hogy 2010-re kell visszamenni, akkor minden jó lesz, egy nyavalyát lesz minden jó, az sem volt jó. És akkor mi ennek a következménye, meg egyáltalán, akkor mivel kellene foglalkozni?

Egy 76-os dolgozatot szoktam idézni, ami szerintem nem ért el akkora hatást, mint amekkora hatást el kellett volna, hogy érjen. Ez egy amerikai, egy Griffiths nevű szerző. Tehát ok, mit ne tanítsunk, ilyen halandzsát, meg mindenféle számárságot ne tanítsunk. Azért azok az előbbi szövegek, jöllehet nem természettudományos szövegek, de valamit mutatnak, sokan azt gondolják, hogy ha szakkifejezéseket használunk, akkor az olyan komoly dolog. Ehhez képest, ennek a cikknek egyébként számomra a címe is elég megrázó volt. Az volt a címe, hogy a „Fizika tanítása: akadályozza az intellektuális fejlődést?” Ez volt a kérdés. A cikk azon alapult, hogy egy nagyon egyszerű kísérleti eszközzel kísérleteket végeztek, tehát ezt első éves egyetemistákkal csinálták szeptemberben, gyakorlatilag, ahogy beérkeztek az intézménybe. Az volt a feladat, hogy állapítsák meg, hogy ezen kiskocsi egyensúlyának mi a feltétele. Közben az instruktor nem szólt bele a kísérletbe. Néha kérdezett, de csak azért, hogy miért úgy csinálja.

A gyerekeket, hallgatókat négy csoportra osztották, kategorizálás alapján két szempont szerint, hogy absztrakt gondolkodásra képes-e, nem képes-e és ismeri-e a szaknyelvet, vagy nem ismeri a szaknyelvet. Ugye ennek megfelelően az első csoport az, hogy formális gondolkodásra képes és ismeri a szaknyelvet. Ide csak annyit írtam, hogy ilyen tanítványokat szeretnénk. Az értékelés azt mondja, hogy ők hatékonyan kísérleteztek, mivel a szaknyelvet is, meg a hozzá tartozó tudást ismerték, gyorsan tudták megszerezni, amit kaptak információt, és eljutottak a kísérlet végére, meg tudták fogalmazni az eredményt. A másik csoport, aki ugyan formális gondolkodásra képes, de nem ismeri a szaknyelvet, ők logikusan gondolkodtak, de nem voltak olyan hatékonyak, mint az előzőek, egyszerűen azért, mert technikai eszközök hiányoztak, de végeredményben furcsaságokat, furcsa kifejezéseket találtak ki, hogy kifejezzék magukat. De a jelenségek végére jártak, tehát megszerezték azt, amit találtak. Ha az instruktor kérdezett, akkor azt az információt fölhasználták, tehát, ha

tévéton jártak, akkor az instruktor kérdésére elgondolkoztak és változtattak a módszerükön, és a dolognak a végére értek.

A következő, nagyon érdekes csoport, aki nem képes formális gondolkodásra, de ismeri a szaknyelvet. Na, ez egy nagyon érdekes dolog. Mert ő viszont használja a szakkifejezéseket, nem tudja, hogy mit csinál, nagyon hamar abbahagyja a kísérletezést, és ha valami ellentmondó eredményt kap, azt valami zagyvasággal kimagyarázza. Vannak a cikkben egyébként idézetek arról, hogy mit válaszoltak például arra a kérdésre, amikor megkérdezte tőlük az instruktor, hogy ha „Az egyensúlyi állapot már megvan, és odébb húzza a kiskocsit, akkor mi fog történni?”. Azt mondta az illető, hogy vissza fog térni eredeti állapotába. Erre az instruktor meghúzta a kiskocsit, odébb húzta és elengedte. És nem tért vissza az eredeti állapotába, miért is tért volna vissza. Erre elkezdte magyarázni, hogy azért, mert a nyomatékok itt egyenlőek. Tehát ez a csoport azért nagyon veszélyes, mert ezeket produkálja egyébként a rossz közoktatás. Ez Amerikában is baj. Én nem akarom tovább elemezni ezt. És igen, a negyedik csoport, akik se-se, itt olyan sok mindent nem lehetett várni tőlük. Egy dolog azonban érdekes, annak ellenére, hogy nem jutottak sok mindenre, nem tudták konzekvensen rendszerezni azt, amit csinálnak, ők kitartóbbak voltak. Tehát ez a dolog még azért is veszélyes, mert még arra is jó a szakszerűnek látszó duma, hogy annak ürügyén abba lehet hagyni a munkát. Ők szegények legalább kínlódtak még egy darabig, ők meg azt mondták, hogy meg tudjuk magyarázni.

Ezt a grafikont csak azért vetítem föl, mert ezt a tesztet két intézményben csinálták meg. A Rutgers, az egy kifejezetten jó, amerikai egyetem. Az érdekes dolog az, hogyha összeadjuk ezeket, akik formális gondolkodásra képesek, az itt 34%. A Newark College-ba is közel 30%. Ami nagyon érdekes a Rutgers-ben, hogy a szaknyelvet beszélő, de formális gondolkodásra nem képesek milyen nagy arányban vesznek részt. Ez mutat egy nagyon rossz folyamatot, hogy a közoktatásban ki lehet képezni ezeket a szakembereket, és ezek be is kerülnek a felsőoktatásba, mert a felvételi folyamat is olyan, hogy ezt a zagyvaságot bizonyos értelemben preferálja. Most még természetesen nagyon sok mindent lehetne mondani, én csak annyit szerettem volna, hogy például erről nagyon kellene beszélnünk. És nagyon kellene beszélnünk arról, hogy hogyan lehet a közoktatásban ezt megoldani. Van rá legalább egy egyszerű és legalább részleges válasz, a kísérletes oktatás. Az nyilván ezt részben megoldja, mert azért a kísérletes oktatással sokkal szisztematikusabb gondolkodásra lehet készíteni a gyerekeket.

Van egy másik közismert, ma már a nyugati irodalomban közismert tény, hogy a gyerekek kognitív fejlődését a csoportmunkával meg lehet gyorsítani. Hiszen egymástól tudnak igazán jól tanulni, ha akár csak 1:3-ban arányban van olyan, aki absztrakt gondolkodásra képes, az tulajdonképpen egy egész csoportot képes az absztrakt gondolkodásban segíteni. Azért, hogy ez hova vezet, arra hadd mutassak egy egyetemen írt mechanika zárthelyit. Ezek is olyan szövegek, amiket érdemes ízelegetni. Tehát itt azt mondja, hogy a hidrosztatikai nyomás egyenesen arányos a test felett levő folyadék oszlopával, de fordítottan arányos az anyagi minőséggel. Jó, de ez mindegy, ez rendben van, vagy majdnem rendben van. Pedig egyáltalán nincs rendben, de ezt tessék megnézni. Mi a másodperc definíciója? Ugye azt kellett volna mondani, hogy a cézium atomóra ketyeg, ahogy az ketyeg, azt szorozzuk meg valamivel, az egy másodperc. Azt mondja ez a specialista, hogy egységnyi utat 3,6 m/s sebességgel egységnyi idő alatt tesz meg. Tehát egységnyi utat 3,6 m/s idő alatt. A másik is szép, a gyorsulásnak a definíciója. Ide írja, megtanulta azt, hogy kapcsos zárójelbe szokás

ezeket tenni, valamit kapcsos zárójelbe teszünk, az adott esetben valamivel egyenlő, a jele is „t”. Itt a másik, ez is nagyon szép, hogy a gyorsulás, azt mondja, hogy: egységnyi idő alatt, egységnyi utat kevesebb idő alatt tesz meg.

Na, most az a baj, hogy erre azt lehetne mondani, hogy tényleg, az emberben felvetődik, hogy teljesen rendben van-e ennek a kollégának a fejének a berendezése. Ez egy épp eszű, normális ember. A magyar közoktatásból érkezett. Ezt tanulta, ezeket mind hallotta fizika órán, mindegyiket. Ezt a számot is látta valahol, valamit így át lehet váltani. Speciál fordítva, mert a 3,6 a km/h és a m/s közötti átváltás az egy érdekes dolog, de mindegy. Tehát, ha 3,6 km/h-t írt volna, akkor még közelebb állna ahhoz, amit tényleg hallott. De ezek mind olyan kifejezések, amelyeket fizika órán tanult. Az ő fejében a fizika az, hogy ezeket tudni kell. Még egyszer, nem gyengeelméjű, 20 éves, 19 éves emberről van szó. A magyar közoktatás produktumáról, aki elég pontszámot szerzett ahhoz, hogy felvegyék egy felsőoktatási intézménybe. Na, erről kellene beszélni tisztelt Hölgyeim és Uraim! Még hozzá nagyon sokat, mert amerre haladunk az az, hogy amikor megtanuljuk a szaknyelvet, akkor ebből az állapotból, ebbe sikerül elvinni a hallgatóinkat. De nem biztos, hogy ez a megoldás. És ezzel köszönöm a megtisztelő figyelmet!

Államtitkár Úr, parancsolj!

Dr. Palkovics László, felsőoktatásért felelős államtitkár, Emberi Erőforrások Minisztériuma

Tisztelt Elnök Úr! Hölgyeim és Uraim! Kedves Kollégák!

Igen, valóban sokat szerepelek a televízióban az utóbbi időkben, felsőoktatási államtitkárként ez nem jelentett ennyi pluszfeladatot. Mióta két hónapja a köznevelés ügyeit is megkaptam ez gyakoribbá vált. Ilyen típusú elrémisztő példákat én is tudok mondani, s Szabó rektor úrral általában egyet szoktunk érteni mindenben, az utolsó ábrát viszont nem nagyon értettem, de ha ehhez vezet, akkor az igazán érdekes. Az pedig egy gyors reakció, hogy az OFI, amelyik azt a könyvet írta, amelyikben azok az idézetek voltak, meg fog szűnni. Tehát fontos, hogy szétszedtük a funkcióit, sok minden ilyen történt még az OFI-ban. Többek között az OFI, illetve sok más, nagy múlttal rendelkező szervezet költött el az elmúlt 10 évben 320 milliárd forintot oktatás-kutatásra. Az akadémia elnöke, Lovász elnök úr mondta pár héttel ezelőtt – kicsit föl is háborodtam rajta –, hogy Magyarországon nem volt értékelhető oktatáskutatás az elmúlt időszakban. Erre azt mondtam, hogy dehogynem: amennyi pénzt költöttünk, annyi eredmény van. Aztán megnéztük ennek a nemzetközi értékelését, tehát hogy hol mi jelent meg. Tényleg semmi nem történt, mert nem látszott kívülről. Ennek ellenére nagyon sok pénzt elköltöttünk, többek között az OFI-hoz hasonló intézményeken keresztül. Ennek mindenképpen véget szeretnénk vetni, de ez csak egy kicsi eleme

annak, amiről ma szeretnék beszélni.

Még mielőtt rátérnék a köznevelési ügyekre (mert óhatatlanul az lesz talán egy kicsit érdekesebb), azért néhány dolgot mondanék a felsőoktatási átalakításokról. Nem is arról, hogy mit tettünk, mert annak azt hiszem, jelentős része ismert, hanem hogy hol is tartunk ezzel. Valahol látszanak bizonyos pozitív irányú elmozdulások, különösen a műszaki, társadalomtudományi, informatikai, matematikai területeken. Amit ott nagyon fontos összefoglalni, az összes olyan módosítás, amely miatt tavaly is volt néhány tüntetés. Ezek főleg szerkezeti változások, amelyek jelentős része lezárult. Most már az egyetemek azon dolgoznak, legalább is remélem, hogy miként fogják tudni aztán azokat a tartalmi ügyeket megoldani, amelyek valóban egy jobb felsőoktatáshoz vezetnek. Ebbe sok minden tartozik, például az ilyen hallgatóknak, ha már bekerült a Szegedi Tudományegyetemre, akkor utána mit kezdjünk velük egészen odáig, hogy valóban mi legyen az a tudás, az a tapasztalat, az a képesség, készség, amit aztán majd a jövőbeni munkaadója tőle elvár. Nem akarom a kutatás-fejlesztés-innováció helyzetét nagyon generálisan értékelni, de Magyarországon pozitív irányban haladunk. Abból látszik, hogy a környező országok között a GDP-arányos innovációs ráfordításaink növekszenek. Ezek jelentős mértékben a vállalatok miatt vannak, bár ahogy most az elkövetkező évek költségvetési számait látom, a közsféra is fel fog ehhez valamilyen módon zárkózni. Erről az oldalról még akár jól is állhatnánk. Ahol számszerűleg nem állunk jól, az sajnos pont az előbb említett terület. Ha megnézzük, hogy 2001 óta az egyetemre, egyetemekre felvételiző hallgatóknak hány százaléka jelentkezett ezekre a területekre, akkor matematika, informatika, műszaki terület, bármilyen természettudomány, akkor ez nagyon konstans módon kb. 25%, és semmit sem változott. Ez óhatatlanul probléma, és sok mindent jelent persze. Jelenti például a köznevelési rendszer egyik hiányosságát: ez a négy terület még mindig egy mumus, jól lehet egyébként a gazdasági környezetünk azt mondaná, hogy hát ez egy nagyon jó dolog, hiszen Magyarország az Európa, vagy Közép-Európa egyik gyártási centruma, most már innovációs centrum is leszünk, ez látszik mindenhol. Még is, valamilyen módon, amikor a gyerekek be kell ikszelni, hogy mégis melyik egyetemre adja be majd aztán a jelentkezését, akkor ugyanúgy, mint az elmúlt 15 évben, 25% jelentkezik ezekre a területekre. Ebben a körben talán nem kell azt elmondanom, hogy mi ennek a negatív hatása. Itt látszik, ha látszik néhány ábra, műszaki alapképzésre, az informatikai alapképzésre és a természettudományos alapképzésre jelentkező hallgatók száma. Nyilván ebben van egy demográfiai tényező is, hiszen a jelentkezők száma is csökken. De ha ezt ki is vesszük belőle, akkor is a legpozitívabb értelemben is csak konstans marad, tehát 25% jelentkezik ide, s kb. ugyanennyit veszünk föl. Ha megnézzük a jelentkezési számokat, azért itt talán majd valamifajta pozitív elmozdulás történhet, de nem ezen a néhány említett területen. A 2016-os felvételi eljárásban a tavalyihoz képest 5%-kal több hallgató jelentkezett. Ez egy nagyon fontos dolog, hiszen a tavalyelőtthöz képest már tavaly is többen jelentkeztek. Idén ez tovább nőtt. Óhatatlanul pozitív az, hogy az informatikai, műszaki, természettudományos területen igazán azért negatív változás nem történt. Ami nagyon pozitív, az a második buborék, hogy a tanárképzés területén van egy viszonylag jelentős növekedés. És ez a jelentős növekedés az osztatlan, újonnan bevezetett tanárképzésre vonatkozik. Meg aztán van egy sor pozitív dolog, óvodapedagógus, bölcsődei pedagógusok képzésének területén. Ez összességében mindenképpen pozitívan értékelhető. Ha megnézzük a részletes számokat, még azok is azt mutatják, hogy a tanárképzési szakokon belül a matematika, biológia, kémia, fizika, fizikatanári területre, ahol néhány évvel ezelőtt 5-6 jelentkező volt, most már ez meg húszszorozódott. Még mindig nem nagyon magas a szám, de ha 90-en

hogyan az Innovációs Szövetséget is megkérdezték, láttam felsorolva egy listában). Azért, hogy úgy alakítsák ki a tartalmát, hogy megfeleljen valamilyen módon azoknak az elvárásoknak, amelyeket a szakma majd később támaszt nekik. Ez valamennyire sikerült is, ha nem, akkor majd módosítunk rajta. De ez egy komoly munka volt. Azt hiszem, ezt most le tudjuk zárni, és akkor az elkövetkező időszakban az egyetemek kialakítják a saját képzési rendszerüket most már ennek megfelelően.

Szintén nagyon fontos terület volt a doktori képzés átalakítása. A kutatói utánpótlás elkezdett nagymértékben csökkeni. Megoszlának a vélemények, hogy a beiratkozott doktoranduszhallgatók hány százaléka szerzett fokozatot. Továbbra is úgy gondolom, hogy a beiratkozott hallgatók 23%-a jutott el oda, hogy doktori fokozatot tudott szerezni – ez egy borzalmasan alacsony arány. Részben rossz a hasznosulása ennek a dolognak, másrészt pedig a számossága sem túl jó. Elemeztük részletesen, hogy miért volt ez, két-három lényeges módosítás is történt. Az egyik az, hogy megnöveltük egy évvel a képzési időt, vagy a doktoranduszoknak az egyetemen képzéssel, kutatással eltöltött idejét. Kettő plusz kettő évre alakult. Az első két év után az egyetem be fog vezetni egy olyan vizsgálatot, ahol el tudja dönteni azt, mennyi esélye van a doktoranduszhallgátónak arra, hogy fokozatot szerezzen. Nagyon fontos dolog, mert a doktorandusz nem csak azért nem szerez fokozatot, mert ő maga hibás ebben. Hanem mert a kutatóhely, mert a témavezető, mert az egyetem nem tudja biztosítani a feltételeket. Tehát ez a két dolog ez egy nagyon fontos dolog. Kettő plusz kettő év, és a kettő között egy értékelés, és hát ugye az egyik nagyon fontos probléma a doktoranduszok megélhetése. Gyakorlatilag 2012-ben emeltük meg utoljára, előtte hosszasan nem emelkedett az ösztöndíj. Akkor, 94 000 Ft-ról fölment 100 000 Ft-ra. A szeptembertől felvételt nyert hallgatók esetén ez már az első kettő évben is 140 000 Ft lesz, a második két évben pedig 180 000 Ft. Ez okozott némi irritációt. Összekevertünk különböző ügyeket, de én azt hiszem, hogy ez rendeződött. De itt ennek az az elvárt hatása, hogy ez egy attraktívabb pályát jelentsen. Ezt meg fogjuk majd látni a jelentkezéseken. Egy nagyon fontos másik elem, amelynek nagyon a kezdetén vagyunk, az a felsőoktatási hozzáférés biztosítása. Ha valaki nem tud, nem akar elmenni a lakóhelyétől távoli egyetemre, vagy az ottani közösség igényli azt, hogy ott helyben képezzünk szakembereket, ezért létrehoztunk a felsőoktatási közösségi szakembereket képzők intézményét. Ugye ez nem egy egyetem, nem egy felsőoktatási intézmény, hanem egy meglévő felsőoktatási intézménynek abban a városba kihelyezett képzése, amelyet aztán valamilyen módon közösen finanszíroznak. Itt is lezárultak az első jelentkezések. Kettő kifejezetten sikeres, Józsa rektor úrral pont a múlt héten vettünk részt egy rendezvényen Hatvanban, ahol a Hatvani Önkormányzat, a Bosch, a BGE-vel és a Budapesti Műszaki Egyetemmel közösen létrehozott egy ilyen képző központot, és úgy tűnik, hogy ott a jelentkezések maximálisan azt az elvárt hatást hozták, amire gondoltunk. Egy másik hasonló példa Kisvárdán. Kisvárdán Debrecenhez van viszonylag közel. A Debreceni Egyetem hozott létre Kisvárdán képzést, nyolcszoros túljelentkezéssel. Úgy tűnik, hogy a nagy állami egyetemek létre tudják hozni ezt a képzést. Van negatív példánk is. Van két másik közösségi központ, ahol valószínűleg a partner egyetem miatt nem így néz ki a dolog. De ez tanulság, úgy tűnik, hogy ez egy működőképes konstrukció lehet. Erre nagyon sok mindent rá lehet építeni egyébként, de meglátjuk jövőre, hogy ezzel hogyan haladunk. De úgy tűnik, hogy ez egy életképes dolog. Erről már évek óta beszélünk rektor úrral, hogy akkor azt a „community college” típusú intézményt hogyan kellene létrehozni. Megtörtént. Úgy tűnik, hogy ez egy működő dolog lehet. Duális képzés: tavaly indult el a 2012-es pilot projekt után, most már országos szinten. Az első évben nagyjából 400-500 duális hallgatót vettek föl a cégek, 21, igen, kérem bocsánat, 19 intézmény kezdte el ezt a

képzést. Az első év tapasztalatai kifejezetten pozitívak. Azok a vállalatok, akik ebből 440 duális hallgatót tanítanak, gyakorlatilag majdnem mindegyik elégedett. Elégedett a hallgatók attitűdjével. És egy nagyon fontos másik elem, hogy a vállalatok megértették, hogy ez nem egy gyakornoki rendszer. Tehát nem arról van szó, hogy odaküldünk hallgatót, aztán majd valamit csinál ott, hanem arról van szó, hogy tanítani kell őket. Ezt megértették, és ez számukra értéket teremt. Ezt a mostani számok mutatják. A kezdeti bonyolultságok után növekedett a vállalatok száma, akik hallgatókat kívánnak alkalmazni, tehát 145 további jelezte az igényét, hogy ő duális képzést szeretne indítani. Most már 24 felsőoktatási intézménnyel. Itt is jelentősen növekedett a hallgatói létszám. Tehát 2800 duális képzőhelyet ajánlottak föl ezek a vállalatok, ami egy komoly dolog. Ezek a hallgatók körülbelül annyi időt töltenek a vállalatnál, mint az egyetemen. Tehát egy évből 26 hetet egyetemen töltenek, 22 hetet

meg a vállalatnál, ami komoly munkát jelent. Ennek ellenére, úgy tűnik, hogy a vállalatok ezt megértették és valóban ambicionálják és finanszírozzák. És amit mondtam, hogy bár a fő számokban ez nem biztos, hogy látszik, egyes szakokon annál inkább. Itt már például egyértelműen látszik, hogy az informatikai vállalatok tavaly egy kicsit hezitáltak, hogy ők beszálljanak-e ebbe a duális képzésbe vagy ne, idén ez is változott. Ennek az lett a hatása, hogy például az informatikai duális képzésre jelentkező hallgatók száma majdnem megnégyszereződött. Úgy tűnik, hogy vannak olyan megoldások, ahol, hogy ha megfelelően pozícionáljuk az adott szakmát, akkor ezek mögött megjelennek a vállalatok is, aminek ilyen hatása lehet. Tehát négyszer annyi az informatikus hallgatók száma, aki duális képzésre jelentkezett. Növekedett a műszaki terület, érdekes módon növekedett a gazdaságtudományi terület is és egyébként növekedett az agrárterület is. Azt hiszem, hogy a duális képzéssel jó irányba tartunk. Azt a célt tűztük ki, hogy valamikor 2022-re legyen 10 000 hallgató legalább a magyar felsőoktatás rendszerében, aki duális formában tanul. Most azt mondom, hogy ezt a számot el is fogjuk tudni érni. Látszik az is, ott lent, egyébként a jobb alsó sarokban (valószínűleg, hátulról nem), hogy a tavalyi 6000 jelentkezőhöz képest, most már közel 10 000 hallgató jelentkezett duális képzésre. A hallgatók is megértették, hogy ez egy munkás dolog. Tehát ez nem a szokásos egyetemi képzés, hogy van két hónap nyári szünet, meg téli szünet. Itt nincs. Itt néhány hét szabadság van, mert egyébként vagy tanulunk az egyetemen, vagy tanulunk a vállalatnál. Mindenképpen olyan eszköz, amely ezen a területen valóban azt az eredményt hozta, amit egyébként gondoltunk, hiszen ez sok helyen működik a világon. No, hát ennyit a felsőoktatásról, és nem is akarnék tényleg erről többet mondani. Néhány dolog, amit majd itt a végén egy kicsit visszatérek a felsőoktatás és a köznevelés kapcsolatára. Az egyetemi rektorokkal beszélgetve, az a fajta turbulencia, ami mondjuk egy évvel ezelőtt még jellemezte ezt a felsőoktatás rendszerét úgy általában, az megszűnni látszik. A kancellárok a helyükre kerültek. Megjelentek a konzisztóriumok, a kezdeti, főleg a

sajtó, de főleg ellenzéki pártok által tett kijelentések, hogy akkor még egy állami gyeplő a felsőoktatási intézményeknek, nem történt meg. Van olyan hely, ahol van a kancellár meg a rektor között konfliktus, de ennek a rendszernek a hatását azt nem nagyon lehet elvitatni. És olybá tűnik, hogy egyébként a konzisztóriumokba meg olyan embereket delegált a kormány, akik nem a kormánynak a politikai irányvonalát követik, hanem egy jól felfogott szakmai ügyet. És egyébként az egyetem számára teszik ezt a dolgot. Nem is nagyon volt aztán később, amikor aztán a személyek nyilvánossá kerültek, itt is többen ülnek, akik konzisztórium tagok, nem is nagyon volt ezzel kapcsolatosan semmifajta probléma. Az is látszik, hogy ha meg tudjuk azt mondani, hogy hogyan működik egy intézményi rendszer, jelen esetben a felsőoktatás, akkor ennek a finanszírozása is lényegesen könnyebb. Csak egy szám, az idei költségvetési, központi költségvetési támogatás a magyar felsőoktatási intézményeknek 197 milliárd forint, növekedett tavalyhoz képest. A jövő évi számok, azok most valahol ilyen 240 milliárd forint körül tartanak. Tehát egy lényeges emelkedés látható ebben is. Nem azt mondom, hogy minden rendben van, de úgy tűnik, hogy annak a munkának a feltételei, aminek az elején vagyunk, ez a tartalmi fejlesztés rész, az most adottak. Olyan időszak, ami az elkövetkező mondjuk, öt évet jellemzi innováció, innováció finanszírozás területén, a vállalati környezettel való együttműködés területén, szerintem eddig még nem volt. És azt gondolom, hogy ha ezt most nem használjuk ki, akkor nem is lesz. Ha ezt most jól használjuk ki, akkor meg lesz. Én azt gondolom, hogy az egyetemek minden ilyen lehetőséggel rendelkeznek, hogy valóban jól tudjunk működni.

És akkor most áttérnék a köznevelésnek a területére. Itt valóban baj van. És a probléma az nem is kicsi. Rektor úr elmondta, hogy ez 2010 előtt sem volt jó meg utána sem sikerült úgy átalakítanunk, hogy a jó irányba álljon. Nagyon sok minden történt egyébként, és majd erre mindjárt egy kicsit rátérnék, de hogy tulajdonképpen mik azok az ügyek, amelyek a mostani helyzetet okozzák. Megnéztük azt, hogy tulajdonképpen mi is a baj. Ezzel probléma van, mindannyian értettük, a kormány is. De, hogy konkrétan mi, ott nagyon sok minden megjelent. A különböző szervezetek, szakszervezetek, 25 pont, 12 pont, 6 pont. Megkérdeztük 2000 iskola vezetését, pedagógusait, ők még felsoroltak 4500 olyan ügyet, amiről úgy gondolták, hogy valami itt nincsen rendben. Az látszik, hogy a problémák valamilyen része a humán erőforrással, az iskolai alkalmazottakkal, a tanárokkal kapcsolatos ügy. Van egy olyan része, amely a köznevelési területet érinti. Ez főleg a tartalom, a terhelés és akkor van egy gazdálkodási rész. Ha megnézzük részletesen, hogy tulajdonképpen miről is szól a dolog (nehezen lehet hátulról elolvasni), de ezek között a pontok között tulajdonképpen nem nagyon szerepel az a fajta tartalom, amivel foglalkoznunk kellene. Az első helyen szerepel a tanulói óraszám és tananyagcsökkentés. Ez sajátos megfogalmazása egy adott problémakörnek. Nem arról van szó, hogy milyen a minősége a tananyagnak, hanem, hogy sok a tananyag. Többféle módon lehet ezt a helyzetet kezelni. Vannak nem annyira demokratikus országok, mint pl.: Szingapúr, ott csak lexikális oktatás folyik. Mégis viszonylag sikeres a dolog, de ne vegyük ezt most példának. Japán egyébként hasonló. Nekünk itt 2010-ben, 2010 után sikerült elkövetnünk egy olyan rendszer átalakítást, amely tulajdonképpen nem is lett volna szükséges: elkezdtuk megnövelni a tananyag mennyiséget, tehát, hogy mi az a minimum, amit meg kell tanulnia a hallgatónak, vagy meg kell próbálni megtanítani a gyerekeknek ahhoz, hogy később tudjanak boldogulni. Mindenki berakta a saját dolgát, tehát ezt nem a kormány, nem a kormányfő, nem a miniszter, nem az államtitkár tette. A tanáremberek döntötték el, mit kell tanítani, amiből lett egy szép nagy tananyag. Ezt 2013-ban aztán le is írtuk az új köznevelésügyi törvényben. Aztán még hozzátettük azt is, hogy ennek a 90%-ához ragaszkodni kell. Tehát ennek a nagy

tananyagnak a jelentős részétől nem lehet eltérni, ezt meg kell próbálni megtanítani. Arról volt szó, érzük azt el valahogy, hogy a gyerek élményszerűen élje meg azt, valami tudást szerzett. Emellé egyébként még bevezetésre került a minősítési rendszer, tehát pedagógus minősítési rendszer. Ezzel semmi baj nincs úgy egyébként, ez ugyanolyan, mint a vállalatoknál alkalmazott HÉJ rendszer. Tehát ezzel semmilyen probléma nincs egyébként, csak hát ebben a környezetben ezt nem így kellett volna bevezetni. Nahát, ennek a három ügynek a részletezése látszik ezen a dián. Kiegészül néha olyan ügyekkel, mint például a fenntartó finanszírozási problémái. Ezeket is próbáltuk megérteni. Tartalomról egyelőre még nem nagyon van szó, hogy mit kéne tanítanunk, tehát hogyan kellene eljutni oda, hogy valahogy ez a helyzet javuljon. Mikor azt kérem, foglazzuk meg, mit várunk el az iskoláinktól az elkövetkező időszakban, erre nem nagyon van egységes válasz. Valahol ott csomósodik ez a dolog, s tulajdonképpen azt kellene elérni, hogy a gyerekeink azt értsék meg, képesek megtanulni dolgokat, és amiket megtanultak, azt tudják is alkalmazni. Nem az a cél, hogy megtanítsuk nekik a 90%-ot, a 70%-ot, nem tudom hány %-ot, nem is az a cél, hogy ők olyan kompetenciákkal, képességekkel, készségekkel rendelkezzenek, amelyek abban a pillanatban egyébként alkalmassá teszik valamire, hanem azt értsék meg, hogy tudnak tanulni és a tudást miként tudják alkalmazni. Most ez egy nagyon nehéz dolog, aztán ebből majd ki fog jönni, hogy mi is okozza ténylegesen a problémát. Azok az ügyek, amelyek a fenntartóval, a finanszírozással kapcsolatos ügyek, ahogy rektor úr is mondta, hogy ez most centralizált szervezet vagy nem centralizált, tökéletesített, indifferens, lehet ezt így is meg úgy is működtetni. Valószínűleg azért vagyok ilyen bátor, mint az itt ülők egy része, mert láttunk már vállalatot működni, tudjuk azt, hogy milyen hibákat nem szabad elkövetni. Tehát ez működhet így is, úgy is. Át fogjuk alakítani a fenntartó szervezetét. Megoldjuk a finanszírozását, itt megint a jövő évi költségvetési tárgyalásokon meglepően sikeresek voltunk, amikor a köznevelés ügyéről beszéltünk. Nagyjából 100 milliárd forinttal fog nőni az állami fenntartók költségvetése. 100 milliárd forint nagyon sok pénz. Ebben a pillanatban, ebben az évben, tehát 2016-ban az előirányzat 435 milliárd forint, ezt szántuk a KLIK működtetésére. Ez a 435 milliárd lesz jövőre legalább 535 milliárd forint. Ez egy jelentős ugrás, 23%-ot jelent. Tehát erre lesz forrás, mert ezt a kormány biztosítja. Egy kérdést nem fogok tudni megválaszolni a következő kormányülésen, hogy nagyon rendben van ez így államtitkár úr, de mi fog történni? Tehát hogyan lesznek jobbak a gyerekeink azokon a méréseken, amiket nem is következetesen hajtunk végre, ahova befektetjük ezt a pénzt, vagy odaadjuk és növelni is fogjuk majd, mi fog történni? Most erre nem nagyon van válaszunk, legalább is rövid távú válaszunk nincs. Rendes mérnökemberként próbáltuk ezeket az ügyeket csoportosítani, megnéztük azt, hogy tételesen mivel foglalkozunk. Az első a tartalmi témák, valószínűleg ez a leglényegesebb. Ez jelent sok mindent, erre mindjárt rátérnék. Nagyon fontos érteni azt, hogy mi történik a gyerekekkel, mi történik a gyerekeinkkel, ez központi kérdése ennek az ügynek. Nem nagyon jelent meg ebben a sok pontban, úgy jelent meg, hogy csökkentjük a gyerekek terhelését, mert az nagyon magas, ez akár egyébként igaz is lehet. Nehéz érteni a dolgot, mert egyébként az óraszám nagyjából hárommal növekedett, és ebből a 3-ból 2 testnevelés óra, egy pedig az erkölcsstan óra. Biztos jelent ez növekedést, de egyébként a tehernövekedés abból van, hogy nagyobb lett a tananyag és megpróbáljuk megtanítani. Ez lehet az indoka a dolognak. Nagyon fontos elem a pedagógus szakmai stratégia és valószínűleg ez a legnehezebben kezelhető ügy. Vannak szervezeti ügyeink. Csak néhány példa, hogy mi mindennel foglalkozunk a tartalmi témák területén. A világ változik, és van egy ilyen mondás, hogy tulajdonképpen az a legnagyobb kihívás, hogy olyan valamit akarunk megtanítani, amiről magunk sem tudjuk, hogy micsoda, hogyan fog kinézni. A világ 20 évvel ezelőtt nagyon lassan változott, amit megtanultam az

egyetemen, azt legalább azért taníthattam 10 évig, mert nem változott meg semmi sem. Ha mondjuk két évvel ezelőtt valaki azt mondja, hogy a migráció tematizálni fogja az életünket, akkor valószínűleg nem értettük volna, miről beszél. Megtörtént, s megváltozik a körülöttünk levő világ. A 4 éves gyerekem a smart phone-t úgy kezeli, hogy öröm nézni. Már a két éves is, egyébként. És mindenkinek van egy ilyen eszköze, 5 évvel

ezelőtt nem gondoltuk volna, hogy van. De ez egy kihívás. Mert, ha ott ülök az egyetemen és mesélek valamit a hallgatóknak, ők meg közben letöltik a BMW-nek a holnapjáról a legújabb prezentációt, akkor azért bajban vagyok. Ehhez valahogy alkalmazkodni kell. Mert ha változik a világ, mi sem tudjuk, hogy milyen lesz. Na, erre tanítsuk meg a gyerekeinket. És itt merül fel az a kérdés, hogy meg van-e a tudásunk hozzá? Megvan-e a képességünk, akarjuk-e egyáltalán ezt az egész dolgot? Itt mindenről lehet beszélni, tehát, hogy a KLIK hogy néz ki, meg a finanszírozás, meg a pedagógus életpálya modellek. Ezek mind-mind kezelhetők. Egy dolog nagyon nehezen kezelhető, hogyan fogunk eljutni odáig, hogy azok a tanárok, akik most már tanítanak, meg akik ki fognak majd kerülni az egyetemről, valóban ehhez a helyzethez tudjanak alkalmazkodni. Félreértés ne essék, ez nem az ő hibájuk. Sőt, nem is hiba, ez egy helyzet, s nem csak Magyarországon helyzet. Most olvastam néhány cikket egy ezzel foglalkozó konferenciáról, hogy Európában minden országban ez a legnagyobb kihívás, hogy a pedagógusok nem tudják jól kezelni ezt a helyzetet, hogy tegnap ez volt, holnap ez van. Akkor most még mindig tanítsam meg, hogy Mátyás király mikor született, ez miért is fontos? Ez okozza a problémát. Tehát ez a legfontosabb része, ami itt alul látszik, ezért aztán csoportosítottuk a feladatokat. És ezek azért nem egyszerű feladatok. Az első a pedagógusképzésnek az átalakítása. Akár tetszik, akár nem, azt a vitát, hogy akkor most a történelemtanár az egy kicsi történész vagy egy tanár, aki a történelem útjain el tudja a gyereket irányítani, ezt a vitát le kellene zárunk. Mert valószínűleg ő nem egy kicsi történész, hanem ő egy tanár, akinek valamit kell tudnia tenni ebben az ügyben. Tehát meg kell nézni azt, hogy mit csinálunk az egyetemen. Amit csinálunk, az valószínűleg nem jó. Ez sajnos az egyetemekkel szemben egy kritika, hogy mi sem alkalmazkodtunk ehhez a változáshoz. Aztán van egy másik kérdés, az a pedagógus továbbképzés. A Knorr-Bremse-nél, ahol korábban dolgoztam, Kecskeméten a gyári munkás, aki nagyjából ezt a mozdulatot csinálja, de ebből sokat csinál, évente legalább 40 órát képezzük. Azért képezzük 40 órát, nem azért, hogy a mozdulatot megtanulja, az nem annyira érdekes. Azért képezzük, mert ha ezt a mozdulatot nem jól csinálja, akkor a 40 tonnás teherautó nem fékez. Meg kell értenie azt, hogy az ő munkáján mi múlik. Tehát ez 40 órát jelent. A jelenlegi szabályozás szerint a köznevelésben oktató tanároknak 7 évente 120 órás továbbképzésen kell részt venniük, ami annyira azért nem kötelező, mert nem is nagyon finanszírozza a fenntartó, magának is fizetni kell valamit, ja és ő dönti el, hogy milyen továbbképzésre menjen, hogy ki tudjuk pipálni ezt a dolgot. Ugye itt azért érezzük az ellentmondást. Tehát évente 15 óra továbbképzés, egy olyan területen, amely a pedagógia területe, szemben a Knorr-Bremse-nél a soron dolgozó munkás 40 órájával. Ez annyira nem jó. Magyarországon

van 900 cég, aki pedagógus-továbbképzéssel foglalkozik. Ebben az országban nincs 900 ember, aki ehhez értene, nem hogy 900 cég. Tehát ezek a cégek jól megélték ebből a dologból, mindenki oktatás-kutatáshoz is ért, meg egy csomó mindenhez. Látjuk az eredményét, hogy milyen jól sikerült az elmúlt időszakban az oktatás-kutatás. No, tehát ezért azt mondtuk, hogy tanuljunk mások példájából, mondjuk a finnekéből, a szingapúriakéból vagy Japántól. Tehát például Japánban 80 órát legalább egy pedagógusnak évente továbbképzésen kell részt venni, és nem ő mondja meg, hogy min, hanem ez kijön valahonnét. A finnek 1960-ban kezdték az oktatásrendszerük átalakítását, most egy kicsit visszaalakítják. Ők is a pedagógusképzéssel, meg a továbbképzéssel kezdték. Tehát itt az a viszonylag egyértelmű kijelentés, hogy ezért nem fognak sokan szeretni, illetve már most sem szeretnek, de államtitkárként az ember nem gyűjt barátokat. Tehát akik voltak, azok remélhetőleg megmaradnak, újak meg nagyon kevesen lesznek. De nem is ez a célja ennek a dolognak, hogy az összes ilyen továbbképzést rendeljük az egyetemekhez. Nem kell 900 cég, aki ezzel foglalkozik. Higgyük azt, hogy az a 14 felsőoktatási intézmény vagy képzőhely, amely pedagógusképzéssel is foglalkozik, képesek arra, hogy a továbbképzés rendszerét is összehozzák. Úgy, hogy gyorsan meg is bíztuk egyik kiváló egyetemünket, amely nem Budapesten van, hogy dolgozza ki ennek a részleteit a többi igénybevételével. Ez valószínűleg úgy fog kinézni, hogy nem kell fizetni a tanárnak semmit, nem kell az ő iskolájának fizetni, odarakjuk ezt a pénzt az egyetemhez, az egyetem létrehozza. Ott is van munka ezzel. Az egyetem létrehozza azt a képzési rendszert, amely valóban az elvárt célt teljesíteni fogja, az iskolában pedig egy kompetenciamérés eredményből majd kijön, hogy kinek min kell részt vennie. És akkor azon részt kell venni, a dolog térítésmentes, viszont kötelező. Ez egy viszonylag egyszerű dolog, meglátjuk, hogy mi lesz erre a reakció. Egyébként ez az egyik tárgyalási pont a szakszervezetekkel hétfőn délután. Ehhez hozzátartozik aztán a pedagógusképzés átalakítása. Hogy mire kell átalakítani, az egy összetett dolog, ezért szerepel a második pont, a tartalom és módszertani fejlesztés. Itt sok minden történt. Konkrétan, 98-ban hozták létre ez első nemzeti alaptantervet, amely működött is 2002-ig. 2002 után az akkori kormány egy másfajta oktatási irányt vett. Azt mondta, hogy hát az az oktatás, ahol lexikális tudásra építünk csak, nem jó. Legyen inkább az egy másfajta dolog. Szerezzék a gyerek kompetenciát, amelyet nem mértünk meg. Ez is lehet jó egyébként. Amit nem mértünk meg. És hagyjuk a csudába ezt a tudás dolgot, azt majd a tanár eldönti, hogy mit tegyen. Ugye mi történt? Semmi. Mindenki tanította azt tovább, amit 2002-ig tanított, s utána jött 2010-ben az a dolog, hogy úristen, hát túl kevés a tananyag, na akkor rakjunk bele sok mindent, és hát ezzel ide jutottunk. No, ez nem a jó módja a dolognak, egyik sem, amiket rektor úr is elmondott, hogy előtte sem volt rendben, meg utána sem a jó irányba mozdultunk el. Mi erre a megoldás? Én mérnök lennék, tehát én ezt nem akarnám megfogalmazni, de vannak olyanok, akik értenek hozzá. Nem túl sokan vannak, de értenek hozzá. Az egy tévhit, hogy csak a tanárokat kell megkérdezni arról, mert ők tudják, hogy mit kell tanítani. Na, ez pont nem az a világ. Ők pontosan nem tudják, mert ha tudnák, akkor ezt már megoldották volna. Itt tipikusan meg kell nézni kívülről a dolgot. Erre valóban vannak olyan oktatáshoz értő egyetemi kutatóink, aki ezt meg tudják fogalmazni, mert a világ megváltozott. Amit aztán utána majd meg kell nézni persze, ebből tananyag lesz, s nyilván ebben aztán tanáremberek részt fognak venni, hogy ennek mi legyen a tartalma, a módszertana, ezt le kell küzdeni. Ez nem lesz egyszerű folyamat. Mikor Csapó Benő kiült a Baló műsorba, és azt mondta erre, hogy itt azért erre nem alkalmasak a pedagógusok: nem tudom, hogy hazafele elért-e még Szegedig, de valószínűleg nem szerzett ő sem túl sok barátot. De sajnos ez a helyzet, hogy ebben a környezetben valóban nem egyszerű, de lehet változtatni, csak megfelelően változtassunk. Igaz ez így a tartalomra,

a módszertanra, meg hát az eszközökre, amelyek egyébként rendelkezésre állnak. És ide nagyon sok minden tartozik. A fenntartói környezet változása technikai ügy. Itt csak arról van szó, hogy az állami fenntartó egy jó ötlet volt. Az, hogy hogyan oldjuk ezt meg, arra meg sokfajta megoldás van, amelyik működni fog. Fontos viszont az infrastruktúrafejlesztés, egyáltalán az iskolai rendszernek a felélesztése. Itt van egy csomó feladatunk. Ha valaki megnézi a számokat, hogy néz ki a magyar köznevelés helyzete, gyakorlatilag 2012 óta nő a pedagógusok száma. Azt gondolnánk, hogy nem kéne nekik nőni, mert csökken a gyerekszám. A gyerekszám tényleg csökken. Ha megnézzük, az OECD összehasonlításokat, Magyarországon 1 pedagógusra 10 gyerek esik. Az OECD átlag az 15. Tehát valamit rosszul csinálhatunk. Mert az ember azt gondolhatná, hogy ha egy pedagógus kevesebb gyerekkel foglalkozik, jobb lesz az eredménye. Ennek ellenére az összes eredménymutatókban valahol ott hátul kullogunk. Valahol ez a dolog nem jól működik. Itt vannak különböző magyarázatok. Az oktatást segítő eszközök száma Finnországban magas, itt még alacsony. Meg kell nézni azt, hogy például az az iskolarendszer, amely ma működik, jó-e? Nehéz ilyet kimondani, de sajnos a falusi általános iskolák jelentős részében a felső tagozaton nem tudunk jó képzést végrehajtani, mert kicsi az iskola. A tantestület nagy, alacsony az egy főre jutó szám. Nem tudunk jó képzést végrehajtani, mert nincs meg hozzá semmi. Nincsenek meg a feltételek, nincs meg hozzá a megfelelő tudás. Tehát nem jó, ezen el kell gondolkodni, hogy nem akarunk-e ott valamilyen más megoldást követni, mondjuk iskolacentrumokat létrehozni. Zalai vagyok, 5 km-re vannak egymástól a falvak, mindegyik iskola szépen együtt hal meg, mert mindenhol van 50 gyerek, van 6-10 pedagógus, valahogy egyikük sem jó. Ha ezeket összehoznánk, legalábbis a felsőtagozatot egy központba, vennénk nekik iskolabuszt, amely elviszi a gyereket oda, akkor megoldódik az összes probléma. Ugyanezt csinálták amúgy az OECD országokban is. Ők is ezzel küzdöttek, csak megoldották. Itt van egy sor strukturális kérdés, amelyre választ kell találnunk. Itt egy a lényeg, hogy valamilyen módon, de olyan struktúrára van szükség, ahol minőségi képzést tudunk biztosítani. Ahol meg tudjuk oldani a problémákat, hogy egy osztályon belül tudjuk tanítani az SNI-s gyereket, a 2 cigánygyereket, a 3 hátrányos helyzetű gyereket, meg a kettő olyat, aki talán egy kicsit tehetségesebb. Ugyanis, hogy ha ezt nem így tesszük, akkor ott megint csak baj van, s erőteljesen szegregálódni fog az egész. És félreértés ne essék, az iskolarendszerünkben nem a kormány szegregál, ahogy a sajtóból olvasható, hanem a szülő meg a pedagógus. Ez a helyzet, csak ezt valahol ki is kell mondani, és erre kell megoldást találni. Ez persze a kormány feladata, hogy ezt megoldja. Van egy egyszerű megoldás, meg kell szüntetni a szabad iskolaválasztást, és akkor ez a probléma megszűnik automatikusan. Csak ez az egy vívmánya volt 89-ben a rendszerátalakításnak, de hát ezt persze nyilván nem fogjuk tenni. Van egy sor másik megoldás, amiket meg kell nézni, s ezt jól kell kezelni. Azért azt gondolom, hogy ebből látszik azért, hogy itt akármihez nyúlunk, minden mindennel összefügg. Az iskolának a struktúrája a tartalommal, a pedagógusoknak a tudásával, képességével. Hát ez az a feladat, amit most folytatunk tovább, ebben sok minden elkezdődött 2002-ben. Tehát ez a köznevelésügyi törvény nem rossz, csak vannak olyan elemek, ahova még nem értünk el, hát ezeket meg módosítani kell. Na, hát itt tartunk még ezzel a dolgokkal. S a végén, igen itt, ha már ilyen előadásra kértek fel, pályaaorientáció címszó alatt szeretnék még pár szót mondani. Főleg, ami a műszaki, természettudományi, informatikai területre vonatkozik. Itt megint az a helyzet, hogy nem vagyunk eszköztelenek. Tehát van pénzünk, vannak pályázati konstrukciók, csak darabonként történnek, mindenki csinál valamit, valahol: egyik helyen veszünk néhány számítógépet az iskolának, valahol csinálunk egy iskolaközpontot egy uszodával, de valahogy nem helyezzük rendszerbe, nem kapcsoljuk össze őket. Ezen a gyakorlaton most

elkezdünk változtatni. Elkezdünk változtatni az innováció finanszírozás területén is. Megkezdünk változtatni egyébként a köznevelés területén is. Használjuk azokat a lehetőségeket, amik vannak. Úgy, hogy mindenki egy irányba próbáljon menni. Egy példa erre, csak egy nemzeti MTMI platform, matematikai, természettudományi, műszaki és informatikai területen hogyan fogjuk tudni ezt a problémát megoldani. Az ugye világos, hogy ha ezt az egyetemen kezdjük, akkor az már nagyon késő. Akkor gyakorlatilag veszítettünk ezzel a dologgal. Valahol korábban kell tudni ezeket a szakmákat pozicionálni. Tehát leginkább, legjobban ezt az óvodában lehet, vagy az alsó tagozatban. Felső tagozat az már lehet, hogy egy kicsit későn van. De még azért ott is van tennivalónk. Az a kérdés, hogy mit tudunk tenni, ez csak egy példa. Ennek nagyon sok eleme van, de ezekkel mind foglalkozni kell, ez a korai pályaorientáció. Tudja valaki, mondjuk egy falusi, pl. Pölöskén, ez egy kis falu Zalában, én onnan származom, gyerekként, hogy akkor mit jelent a mérnöki tevékenység? Valószínűleg nem, mert a tanító néni sem tudja, tehát ő sem tudja elmondani. Ugye ez nem új probléma, ezt ugyanúgy nem tudták Németországban sem. Csak a német vállalatok rájöttek arra, hogy ha fognak egy ilyen teherautót és beleraknak mondjuk egy szerelősort, meg egy vegyi nem tudom én mit, és odatolják ezt az iskolához és otthagyják egy hétig. És akkor valaki néha oda kimegy és megmutatja a gyerekeknek, s azért ezek érdekesek is, mert ott valami mozog, meg jön-megy, megjegyzi. Valahol ezt el kell kezdeni. Csak ugye, ez nem megy ad hoc módon, ezt be kell építeni valahova, tantervbe, valahova. Erre vannak a tematikus hetek. Ezt most elkezdük egyébként, ebből egy már volt, most jön a következő. Ami része kell legyen a képzésnek. Csak ugye ehhez kell majd a vállalatok támogatása is, mert a kormánynak limitált a tudása, hogy mit is kéne mutatni. Nagyon fontos dolog a képzők képzése. Ugye elvárnánk egy általános iskolai tanítótól azt, hogy ő informatikáról beszéljen a gyerekeknek. De ugye honnét tudna erről? Amikor egyetemre járt még nem tanították, továbbképzési rendszernek az nem eleme, tehát olyan megoldást kell találni, hogy ezt a dolgot tudjuk valamilyen formában kezelni. Ennek van egy viszonylag egyszerű dolga, minden tanárnak kell adni egy ilyen eszközt, erre van pénzünk is egyébként, s meg kell nézni, hogy hogyan lehet beilleszteni akár a továbbképzésbe, akár bárhova ennek az eszköznek a használatát. És mit jelent ez egyébként és hogyan tudunk ebbe kényszerrel vinni. Sok mindenről beszélünk. A különböző digitális tananyagokról, e-learning típusú képzésekről, emócióról. De azért még mindig fóliákat mutatunk az órán, meg a táblára írunk, holott lenne egy sor másik eszközünk, csak hát ezeket ki kell dolgozni. De erre van minden, csak a szándék kell hozzá. A gyerekek esetén is egy kicsit eltérnénk a felsőoktatás irányába. Nagyon nem szeretem ezt a 0. évfolyamot, mert itt feladatot vállal át az egyetem a köznevelés rendszeréből, nem tudjuk kikerülni. Kecskeméten, a főiskolára bekerült hallgatók kompetencia tesztjéből az látszik, hogy amit rektor úr említett, hogy ha ott az egyenlet, azt még lehet, hogy meg tudják oldani, de fölírni már nem biztos. Tehát abból az látszik, hogy a gyerekek 30-40-50-60%-nak tulajdonképpen, amikor bekerült a főiskolára, akkor már ott látjuk, hogy nincs esélye, hogy elvégezze azt. Ezen lehet siránkozni is, milyen rossz. Meg kell oldani a köznevelés helyzetét, de lehet ezen változtatni is. Elkezdődött egy sor program, hogy tudjunk ezzel mit kezdeni. A Műszaki Egyetemen is van középiskolai tudásteszt. Addig nem lehet vizsgázni a többi tantárgyból, amíg ezt az egy vizsgát le nem teszik. A hallgatók egy nagyon jelentős része úgy kerül be, hogy nem tud levizsgázni rögtön az egyetemre történő bekerülés után, pedig itt a Műszaki Egyetemről beszélünk, tehát nem valamelyik vidéki főiskoláról. Ezt csak példaként akartam elmondani, itt nagyon fontos az, hogy legyen meg a rendszer minden eleme között a köznevelés, a felsőoktatás, a vállalatok az a fajta együttműködés, hogy azokat a forrásokat, és itt nagyon sok pénz van, az EFOP-os konstrukciók jelentős része mind ilyenre vonatkozik. Hogyan lehet tartalmat változtatni? El

kéne fogadnunk azt, hogy nem csak úgy írni kell valamit, amit éppen úgy gondolunk, hanem ugyanúgy dokumentáljuk, s abból legyen valami. Ha esetleg gondoljátok, ezt a prezentációt szívesen kiküldjük. Ez mutat egy lehetséges modellt. Ennek egy elemét szeretném kiemelni itt alul. Megjelent az Új Nemzeti Kiválósági Program, ezt pont ma délelőtt jelentettük be. Ez egy olyan program, amely költségvetési támogatásból, tehát nem EU-s forrásból, költségvetési támogatásból évente 2,2 milliárd forintot tehetséges hallgatók ösztöndíjára, meg a kutatási feltételek biztosítására. Ennek volt egy korábbi változata, a Nemzeti Kiválósági Program, ez egy EU-s forrásból finanszírozott program volt. Részben ugye ez a központi régióban ez nem nagyon működött, vagy jelentősen nem működött. Illetve limitáltuk is azt, hogy milyen területen lehet erre pályázni. Ez 4 éves program 6,2 milliárd forint értékben. Ez egy sokkal nagyobb program, és a központi költségvetés tartalmazza. Az egyetemek fogják ezt meghirdetni, alapvetően már az egyetemre frissen bekerült hallgatókra is érvényes. Ugye itt pont azt próbáltuk meg valamilyen módon elérni, hogy azok, akik mondjuk, a gimnázium végén azon gondolkodnak, hogy el kellene menni Oxford-ba vagy Bécsbe, mert ott jobb képzést kapnak, akkor ne menjenek el, hanem adjunk nekik ösztöndíjat. Rendeljük hozzájuk egy mentort, ezt ugyanúgy tudja az ELTE meg a Műszaki Egyetem meg a Szegedi Egyetem is. És akkor ezzel itthon tudjuk tartani őket. Ha van már megelőző eredményük a gimnáziumban vagy a középiskolában, akkor azt vegyük figyelembe, és akkor legyen egy ilyen program. Egészen odáig, hogy ebből tudunk még finanszírozni bizonyos létszámban, főleg egyébként a PhD hallgatókra vonatkozik, illetve a doktorjelöltekre, de valamennyi poszt doktorra is. De a posztdoktoroknak van két másik konstrukció is. Itthon hangoltuk össze a Magyar Tudományos Akadémiával, illetve az NKFIH-val, Pálinkás elnök úrral, hogy ne legyenek párhuzamosságok benne. Ők azt mondták, hogy sem az Akadémia, sem az NKFIH nem akar foglalkozni hallgatókkal, ez nagyon helyes, az akkor legyen a felsőoktatásnak a dolga. Viszont minden olyan, ami felette van, azzal ők is foglalkoznak. Tehát azért van ez összehangolva. Itt nagyon sok forrás fog rendelkezésre állni különböző más ügyekből. Ez például egy nagyon jó program arra, hogy hogyan lehet itt az intézményi rendszerek között sok mindent tenni, ennek látszanak itt az eredményei. Nagyon röviden ennyit szerettem volna mondani. A köznevelés rendszerében valóban vannak gondjaink. A gond egyébként nem a rendszerből származik, abból származik, hogy gyorsabban változik a világ, mint ahogy ezt egyébként gondoltuk, és ehhez nem tudunk elég gyorsan alkalmazkodni, s a feladat az az, hogy ezt az alkalmazkodó képességet kell megteremteni. És ez igaz egyébként a felsőoktatási intézményekre is. Ezt az alkalmazkodóképes struktúrát kell tudni megteremteni. Ez így fog maradni, valószínűleg nem fog tehát újra lelassulni, és akkor majd megint 20 évig tudjuk tanítani azt, amit megtanultunk az egyetemen. Ez valószínűleg így marad, ezt kell valamilyen módon leképezni a pedagógusképzésbe, a továbbképzésbe az egyetemeken. A vállalatok ebben sokkal jobbak egyébként. Tehát a vállalatok sokkal rugalmasabban tudnak ezzel a helyzettel élni. Az oktatás rendszere az alapvetően statikus, de mondom, vannak megoldások arra, hogy hogyan tudunk ezekhez alkalmazkodni. Köszönöm a figyelmet!

Dr. Szabó Gábor, elnök, Magyar Innovációs Szövetség

Egyrészt köszönöm az előadást, másrészt a felajánlását államtitkár úrnak, mert, akkor ezt az anyagot a MISZ-nek, a tagok számára fenntartott honlapján közzétesszük. Azt gondolom, hogy az ott jó helyen van, mert az egy, a tagság számára nyilvános fórum. Azt gondolom, hogy

van némi időnk kérdéseket feltenni. Parancsolj!

Maróczy Imre

Maróczy Imre vagyok. Az államtitkár úr bemutatta az előadásában, hogyan alakult évről-évre a hazai felsőoktatási intézményekbe jelentkezők száma, volt két olyan év, amelyben emelkedett. Van-e ezzel párhuzamosan olyan adat, amely ezzel párhuzamosan, ugyanabban az időszakban mutatja a külföldi intézményekbe itthonról jelentkezők számát? Hogy viszonyul ez %-ban a hazaiakba történő jelentkezéshez? Köszönöm.

Dr. Palkovics László, felsőoktatásért felelős államtitkár, Emberi Erőforrások Minisztériuma

Igen, van. Itt sokfajta létezik. Ami látszik a nem Magyarországon tanuló, de magyar hallgatók külföldi intézmények tekintetében, hogy gyakorlatilag 2-2,5% környékén van, de nagyon régóta. Tehát vannak tipikus célszágok, az egyik Ausztria, jelentős mértékben Bécs. Vagy Anglia, ott egy kicsit emelkedett, de ezek nem jelentős számok. Tehát 2-2,5% a magyar hallgatók aránya, akik egyébként külföldi intézményben tanulnak. Látható módon ez mindig akkor történik meg, ha egy kicsit a bizalom a felsőoktatásban lecsökken. Ezzel szemben a magyar felsőoktatási intézményekben tanuló külföldi hallgatók száma vagy aránya 8%, és ez növekszik. Ezzel nagy baj nincs, külföldön hányan tanulnak. A német számok nagyjából úgy néznek ki, hogy a német korosztályos egyetemisták 7%-a külföldön tanul, és a német egyetemeken pedig 15%-nyi az a külföldi hallgatói arány, aki a német intézményeket választja. Nem gondolom, hogy Németországra azt lehetne mondani, hogy rosszul működnek az intézményei.

Dr. Szalay Péter, rektorhelyettes, Eötvös Loránd Tudományegyetem

Köszönöm szépen, én Szalay Péter vagyok az ELTE-ről. Egyetemünk éppen tegnap kapta meg az EMMI-től az Új Nemzeti Kiválósági Program leiratát. Ezzel kapcsolatban, ebben a körben azt kérdezném, hogy tud-e a Minisztérium segítséget nyújtani abban, hogy ez a program a természettudományok területén jobban hasznosuljon, mint a többin? A célok között ez szerepel, de mivel a leirat alapján minden tudományterületen adható ez az ösztöndíj, az egyetemek demokratikus rendszerében nehéz lesz ennek érvényt szerezni.

Dr. Palkovics László, felsőoktatásért felelős államtitkár, Emberi Erőforrások Minisztériuma

Erre nincsen jó válasz. Általában a kormányt azzal szokták vádolni, hogy az egyetemi autonómiába beavatkozik, itt pont azért történt ez így, hogy ezt döntse el az egyetem, határozza meg a prioritásokat. Megvan az IFT. De ebbe olyan irányt, hogy mi legyen, szándékosan emiatt nem akartunk. Ráadásul szerintem pont az ELTE volt az egyik ilyen példa, ahol a társadalomtudományi karoknak az egyetemi forrásokból való részesülése alacsony. Tehát azt mondtuk, hogy semmi illet nem akarnánk, ezt döntse el az egyetem. Segítséget ebben nem tudunk nyújtani, szívesen beszélgetek persze bárkivel, rektorral, kancellárral, de ez itt véget ért.

Dr. Jármai Károly, egyetemi tanár, Miskolci Egyetem

Jármai Károly vagyok a Miskolci Egyetemről. Örömmel hallom, mint ahogy gondolom a többi egyetemi kolléga is, hogy jövőre emelkedik a kormány részéről a felsőoktatásra szánt pénzösszeg. 43 milliárd forintot láttam az ábrán körülbelül. Azt hadd kérdezzem már meg, hogy mivel nálunk is, a Miskolci Egyetemen sok gond adódik abból, hogyan tudjuk a fenntartást biztosítani, hogyan tudjuk az ipar elszívó hatásának ellenállva az oktatókat megtartani, ez a pluszforrás fontos. Itt most a fejkvótákhoz, a hallgatói létszámhoz kötve tervezi a kormányzat ennek a plusz összegnek a szétosztását, vagy van valamilyen más elképzelés erre?

Dr. Palkovics László, felsőoktatásért felelős államtitkár, Emberi Erőforrások Minisztériuma

Több elem van, nyilván itt az egyik elem az, hogy az egyes szakok tanulmányi támogatása milyen. 2011-ben elég gyorsan született egy rendelet, a finanszírozási rendelet, amelynek az alapja nem volt egészen jó. Ezeket most át fogjuk nézni, lesz egy másik finanszírozási rendelet. Aztán van egy sor másik dolog, ami ilyen értelemben az egyetemhez kerül. Mert az egyetem, itt megint az autonómiát tudnám említeni, ezen belül nyugodtan hozhat olyan döntést, hogy vannak preferált csoportok, meg kevésbé preferált csoportok, hogyha ilyen döntést akar hozni. Ami itt nagyon fontos, a stipendiumos ösztöndíj, ahol a létszám jelentősen emelkedik. Úgy néz ki, hogy jövőre valószínűleg az ez évihez képest meg fog duplázódni. Ez önmagában csak 17-18 milliárd forintot jelent a jövő évi költségvetésben. Utána pedig ez megy tovább valahova 22-24 milliárd környékére. Tehát ez olyan bevétel, amivel szemben persze van feladat is, hiszen a hallgatókat képezni kell. De ez a feladat nem igényel egyébként struktúraátalakítást. Növekedik nyilván az a forrás, ami a béremelés forrása, az egyetem azt megkapja. Illetve, ahogy említettem a képzési támogatás is változni fog. De utána az egyetem költségvetése az, amely ezt meghatározza. Csak azért, ha már az egyetemek költségvetésénél tartunk, az elmúlt két évben generálisan jelentősen javult az egyetemek likviditása, költségvetési helyzete. Amíg mondjuk 2013 vége táján 30-40 milliárd körüli ki nem fizetett számlatömeggel zárta az egyetem az évet, most 5 milliárddal tartunk, és ebben benne vannak a klinikák adósságai is. Ezzel szemben van egyébként az egyetemek számlája, pont a ma reggeli adat, olyan 110 milliárd forint, amivel gazdálkodhatnak. Tehát az egyetemek likviditása nem mindenkinek egyező módon, de az egyetemek likviditása jelentős mértékben javult. Úgy tűnik, itt pozitív irányba tartunk. Egy dolog nem javult még, de ezzel a kormány direkt módon keveset tud tenni, mivel az egyetemek feladata azoknak a bevételeknek a növelése, amelyek az egyetem saját kutatás-fejlesztési tevékenységével nyerhető. Ott még mindig rosszul állunk. Ez nem haladja meg az összes egyetemre vetítve az 500 milliárdos büdzsében a 10 milliárd forintnyi bevételt, amit az egyetemek saját K+F bevételként kaptak. Itt egy sor változás történt. Egyszerűsítettük a feltételeket, de itt az egyetem tudását muszáj értékesíteni. Ahol remélhetőleg majd aztán történik változás a mecénások megjelenésével, de ez megint a kormányon kívüli ügy. A konzisztórium tagjai azért lettek így kinevezve, mert ők a saját területükön egy olyan dolgot képeznek le, amire ez akár alkalmas is lenne.

Dr. Vajta László, dékán, Budapesti Műszaki Egyetem

Vajta László vagyok a Budapesti Műszaki Egyetemről, és tényleg nagy öröm hallani, amikor egy ilyen ellátási lánc-szemléletben közoktatás, egyetemi oktatás, felsőoktatás össze van fűzve. Még is ott, az illeszkedési pontra vonatkozóan, ahol a közoktatás és a felsőoktatás összetalálkozik, én két apró kérdést szeretnék föltenni. Az egyik az, hogy volt itt egy egymondatos

utalás a 0. évfolyamnak a szükségszerűségére. Hát ezt mi a 40%-os lemorzsolódási statisztikáinkkal csak messzemenőleg alá tudjuk támasztani, de ha erről esetleg államtitkár úr tudna egy picikét többet mondani, hogy ez egy elképzelés-e, lehetőség-e? És akár kapacitás, akár finanszírozási szempontból ezt, hogy kell érteni? Illetve a másik, ennek az ellenlába. Egy esetleges felvételi lehetőségének a felkínálása, ami tapasztalatunk szerint nem csak azt tette lehetővé, hogy az intézmény esetleg előszűrjön, hanem azt is, hogy készítse a közoktatásban lévő diákokat az érettségire való felkészülés, vagy emelt szintű érettségire való felkészüléshez képest az egyetemre való felkészülésre. Mind a két megoldás a tudás megszerzését segíti. A kérdés az, hogy ezek egyáltalában szóba kerülnek-e és ha igen, akkor ezek milyen módon? Köszönöm szépen.

Dr. Palkovics László, felsőoktatásért felelős államtitkár, Emberi Erőforrások Minisztériuma

Liptai rektor úr, az Eszterházy Főiskola rektora vezeti pedagógusképző munkacsoportot, s azt mondta, hogy az egyetemeket kétszer szokta érdekelni a köznevelés. Egyszer, február 15-én, amikor jelentkeznek hozzájuk a leendő hallgatók, másodszor meg szeptember végén, mikor beiratkoztak. És az a baj, hogy ez nem vicc. Ez tényleg így van. Na, most ezen a helyzeten változtatnánk. Nagyon szeretnénk egymáshoz közel húzni a két oldalt. Nemcsak a pedagógusképzés területén, de sok más területen is. A köznevelési rendszerben és a felsőoktatásban valóban a felvételi, illetve az érettségi a két interface, illetve az említett 0. évfolyam. A 0. évfolyam egyébként ma is megszervezhető, tehát nem akadályozza semmi sem, sőt akár finanszírozható is, erre van egy javaslatunk. Egy hallgatónak van egy bizonyos számú finanszírozott féléve, ha valakinek a 0. évfolyamon kell részt venni, akkor abból elhasználunk kettőt, mert erre szüksége volt. Vélelmezhető, hogy aztán majd a maradék időn belül el tudja végezni az egyetemet. Tehát erre lehet megoldást találni, van erre más ötlet is. Az a kérdés, hogy ezzel nem konzerválunk-e egy olyan helyzetet, amelyben innentől kezdve mindenki hátradól a köznevelésben - hát most már annyira nem fognak – azzal, hogy ezt megoldottuk. A másik kérdés, a felvételi kérdése. Nem zárok el a felvételi előtt. Itt az egyetemeknek kéne ezt eldönteni, hogy mit akarnak. Vannak erre azért pozitív, meg negatív példa is. Az egyik negatív példa, hogy az osztatlan tanárképzés területén kötelező felvételi elbeszélgetést szervezni. Az egyik legnagyobb és legjobb pedagógusképző intézményünk ezt úgy akarta elszabotálni, mint a csuda. Aztán mikor nem tudta elszabotálni, utána a jelentkező 2000 hallgatóból 5-öt sikerült kizárni. Hogy az egyetemek akarnak-e felvételi vizsgát, azt döntsék el. Az átmenetek kezelése egyébként, erről most itt nem beszéltem, de ha gondoljátok, nagyon szívesen megszervezném Csépe Valériát, aki a tartalomfejlesztési munkacsoport vezetője. Az átmeneteknek a kezelése nem csak a középiskola-egyetem, de az óvoda-iskola, alsótagozat-felsőtagozat. Az átmenetek kezelése az egyik kifejezett kulcselem. Ebbe illeszkedik bele a 9 osztályos általános iskolának a kérdése, hogy azzal most mi lesz? Mert arról úgy beszéltünk, hogy érdekes lenne, na de hova tegyük? Tehát ezek azok az ügyek, amelyekről szerintem lehet beszélni.

Dr. Greiner István, általános elnökhelyettes, Magyar Innovációs Szövetség

Köszönöm szépen! Államtitkár Úr, egy megjegyzésem vagy egy gondolatom, és egy kérdésem lenne. Én az iparból jövök, a Richter kutatási igazgatója vagyok, úgyhogy, így az egyetemi kérdések után, talán egy ipari kérdést is érdemes feltenni. Az egyik gondolat az az, hogy én nem csodálkozom azon, hogy korunk tanulóinak és hallgatóinak

a megtanulandó anyagmennyisége lényegesen nagyobb annál, amennyit ideálisnak tartanak néhányan. Azért emlékezzünk vissza, itt vannak néhányan, nem a hölgyek, de a férfiak között, akik már több évtizede végezték el az iskolákat, és tudják, hogy azóta mennyit fejlődött az adott terület. Érthető tehát, ha több a megtanulandó anyag. A kérdésem azonban más területről szólna. Számos iparban dolgozó, sikeres szakember életpályája folytatásaként, akár zárásaként felmerülhetne az, hogy visszakerül a felsőoktatási szférába oktatóként, elsősorban azért, hogy átadja a tapasztalatait. És mert talán egy kicsit nyugalmasabb időszakot akar az utolsó 10 aktív évében, mint az iparban. Véleményem szerint a jelenlegi rendszer ezt nem támogatja eléggé, volna még tennivaló. Ön hogy látja ezt?

Dr. Palkovics László, felsőoktatásért felelős államtitkár, Emberi Erőforrások Minisztériuma

Értem, igen. Ugye a kérdés, akkor kiegészíteném a második mondanivalót az elsőhöz. Általában a tudományos fokozat hiánya szokott gondot okozni, hogy az nincs. Erre hoztuk létre a mesteroktató kategóriát. Lehet, hogy nem jó az elnevezés, meg lehet, hogy szét is szednénk két részre. A német egyetemeken a „Professor Dipl.-Ing.” az egy teljesen bevett titulus. Tehát nem professzor, doktoring, nincs tudományos fokozata. Tipikusan ezek azok az egyetemi oktatók, akik az iparból jöttek vissza, és a tudásmegújításuknak a módja az a gyakorlat volt és nem a kutatás. Ezzel a mesteroktató fokozattal, ezt hoztuk létre. El kell gondolkodnunk azon, hogy ezt kiterjesszük az ipari professzor irányába. Erre volt egyébként javaslat. Azt hiszem, talán még Ginsztler János és Michelberger professzor urak javasolták. Amikor ez a javaslat megjelent, akkor éppen volt egy ilyen kis irritáció, hogy mit csináljunk a művészekkel, meg a sportoló emberekkel. Ezt továbbra is jónak tartanám, tehát ezt a fajta ügyet, ezt mindenképpen rendeznénk. A jövedelmi viszonyok olyanok, amilyenek, nyilván van ennek egy kompenzációja, hogy nem 20 percenként éljük az életünket, mint az iparban, hanem mondjuk egy kicsit nagyobb idő állandóval. Az első részre akartam volna még (anyagmennyiség), igen anyagmennyiség. Valóban nem az anyag mennyiségének növelése a jó, én megkérdeztem, hogy hogyan is történt ez a tananyag mennyiség növelés? Úgy történt, hogy amikor készült a NAT, akkor mindenki felhívta az OFI-t, az intézményt, amelyet most meg fogunk szüntetni, hogy akkor még ezt is tegyük bele, meg azt is. És mindenkinek a mindenét beleraktuk, ebből lett egy szép nagy tananyag. Mindenkinek fontos, hogy a gyerek valamilyen szinten szembesüljön vele, nem ez a jó megoldása a dolognak. Persze, ennek a

visszacsökkentése is egy elég érdekes dolog. Az egyik, sőt az első elem az volt, hogy azonnal csökkentsük a gyerekek terhelését. Megkérdeztem kompetens emberektől, hogy is gondolnák ezt a dolgot, tegyenek javaslatot. A legnagyobb támogatottságú javaslat az volt, hogy szüntessünk meg 2 testnevelés órát hetente. Mondtam, hogy valaki jöjjön már ide, és magyarázza el nekem azt, mitől fog a gyerekek terhelése csökkenni, amellet, hogy nincs mindenhol tornaterem, meg ki kell menni az udvarra, mitől fog a gyereknek a terhelése attól csökkenni, hogy ha nem lesz 2 testnevelés óra. Azt mondták, hogy akkor lehet helyette más. Aha, matematika meg történelem, tehát az nyilván csökkenti a terhelést, vagy hazamehet korábban. Tehát ez volt. Most ezt lehet viccesnek is tekinteni, egy dolog viszont csak, hogy értsük ezt a dolgot. Megkérdeztem, hogy nekem korábban azt mondták, hogy ez a 90% túl sok, aztán ez az ötlet, hogy tegyünk arra javaslatot, hogy ez mennyi legyen, hogy legyen ez mondjuk 70%, és a maradék 30%-ban pedig olyannal lehet foglalkozni, ami a tudást elmélyíti, projekt alapok, tehát lesz egy sor minden. És akkor megkérdeztem, hogy ez miért nem jön javaslatként, miért nem mondja nekem ezt senki itt, mindenki csak annyit mond, ki dönteni el, hogy mi a 70%? Kérdeztem, hogy miért, ki döntse el? Úgy gondolnám, hogy vagy a tanár, vagy pedig az iskola. Azt nem lehet. Azt a kormány döntse el. Értjük, hogy miről beszélünk. Abban a pillanatban, mihelyt azt a felelősséget vállalni kell, hogy mi az a 30%, amit nem tanítunk meg, és majd az érettségien, ha megbukik a gyerek, akkor majd azt engem kérnem számon, az nem jó. Ezt így nagyon nehéz lesz diszkutálni, tényleg egy sajátos kérdés, azon túl egyébként, hogy ez nem is nagyon jól föltehető, szakmailag ez nem egy jól kezelhető kérdés. Nyilván itt a tantervnek, az alaptantervnek a megváltoztatása, ami a jó megoldás, mert szerintem ebben azért még van tartalék.

Dr. Józsa János, rektor, Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem

Józsa János vagyok, a Műegyetem rektora. Ipari professzorsághoz mi nem tudtunk tovább várni és megalkottuk ezt. Úgymond jogilag is, jogászaink segítségével, és ez sokkal több lesz, mint egy címzetes egyetemi tanári cím. Ezekről az illetőktől mi azt várjuk, hogy beszálljanak az oktatásba. Körülnéztünk, és például a hidászok között, fokozat nélkül számos Széchenyi-díjas van, építészek között számos Kossuth-díjas van, úgyhogy olyan műegyetemi stílusban, erre a szintre tettük a léceket, tehát Széchenyi, illetve Kossuth-díjjal lehet ipari professzornak bekerülni. Így aztán a művészeteket is le tudjuk fedni. Lehet, hogy a következő szenátuson már szavazásra fog kerülni, aztán majd szívesen beszámolunk az első tapasztalatokról. Köszönöm szépen.

Dr. Palkovics László, felsőoktatásért felelős államtitkár, Emberi Erőforrások Minisztériuma

Ehhez annyit mondanék azért, hogy erre van jogi mód ma is. Van három intézmény, a Magyar Tudományos Akadémia, az MMA és a NOB, aki jelölhet egyetemi tanári címre a miniszter irányába olyanokat, akiknek nincs tudományos fokozatuk, de van ezzel egyenértékű valamilyen szakmai tevékenységük. Az MTA ezzel még nem élt, a másik kettő már igen. Ez egy kicsit nehezebben kezelhető terület, hogy itt mit tekintünk tudományos eredménynek, de az MTA ezzel ugyanúgy élhetne. Ha az MTA ezt komolyan veszi, akkor szintén ugyanezt meg tudja tenni. Például a Széchenyi-díj, például az Életmű, védünk úgy is disszertációt vagy doktori fokozatot, hogy nem írunk hozzá disszertációt vagy nem írunk hozzá tanulmányt, hanem az életmű alapján. Tehát erre lenne mód, lenne mód így is.

Dr. Szabó Gábor, elnök, Magyar Innovációs Szövetség

Egy pillanatra visszatérve arra, hogy mit kellene tanítani. Ez egy nagyon érdekes probléma. Jó tíz éve, tettünk egy kísérletet arra, hogy a fizika területén, a középiskolás tanárokat bevonjuk, a kezdeményező az Eötvös Fizikai Társulat volt, és az Akadémiának a Fizikai Osztálya. Vannak itt páran, akik valószínűleg ott voltak azon az osztályülésen, ahol ezzel foglalkoztunk, ahol furcsa eredmény adódott, amikor a tanárokat is megkérdeztük, hogyan, mit kellene csökkenteni, mit kellene kihagyni a tananyagból. Soha, egyetlen egy olyan javaslat se érkezett, hogy mit kellene kihagyni. Hanem olyan érkezett, hogy mit kellene még bevenni. És akkor előjöttek azok a dolgok, hogy az entrópia egyszerű fogalma. Én küszködök egy pár éve azzal, hogy ezt megértsem, nem sikerült még. Ha valaki nekem egyszerűen el tudja magyarázni az entrópiát, már most jelentkezem, és kérem tisztelettel, hogy magyarázza el.

Ez rámutat egy másik dologra is, ez viszont sokkal mélyebb probléma. És ez Neked István, a kérdésedre, vagy nem is kérdésedre, megjegyzésedre részben a válasz. Az a baj, hogy más oktatási, tanítási stratégiát kell választani, egyszerűen azért, mert az emberek kognitív képességének az eloszlása az változatlan. Hiába halad a tudomány, az embereknek egy bizonyos százalékát, egy valamilyen absztraktságú ismerethalmazzal már nem lehet megtanítani. Ezt vegyük tudomásul. És vegyük tudomásul azt, hogy az, amit a modern tudomány produkál, az mondjuk az emberek 10-15%-a számára tárható föl egyáltalán. Mondjuk ki, hogy a kvantummechanikát nem kell megtanítani középiskolában. Különösképpen pedig nem szabad azt a látszatot kelteni, hogy kvantummechanikát tanítunk. Mert én is tudok így mutogatni ilyen kis nyuszifületeket, hogy a p pálya, az így néz ki. Na, de mi az, minek a nyuszifüle ez? Nincs esélye arra, hogy egy kicsit is megértse. Ne mondjuk már azt, hogy megértette a kvantummechanikát, mert így csinál, amikor a p pálya, aki olyan jó tanuló, a rossz tanuló meg valami mást csinált. Ezt úgy kellene újragondolni és kialakítani, hogy igenis egy csomó mindent ki lehetne hajigálni a tananyagból.

Amit egyébként államtitkár úr mondott, oda kellene kilyukadni, hogy én mint kvázi szakember, valószínűleg sokkal többre megyek egy olyan valakivel, aki jóval kevesebbet tanult, de azt tudja használni, mint azzal, aki ezt is, azt is, ebbe is, abba is belekapott. Nem, ő nem tehet róla, neki ezt adják, tehát megkapta a tárcán emezt is, amazt is, mindennek úgy megkente a felületét, és valójában nincs fölépülő ismerethalmaza, mert azért ezek

egyébként nem fizikushallgatók voltak, a dolgozat írók. Rosszabb a helyzet, mérnökhallgatók voltak. Mindegy hogy hol, sajnos nem igaz az, hogy ezek kivételek. Tehát jó, hogy extrémítás miatt vadásztam rájuk, de az, hogy hasonló jellegű dolgozatokat tucatjával tudtam volna idézni, az azért legyen világos mindenki számára. Tehát a lényege a dolognak az, hogy pontosan az a probléma, hogy az a beidegződés, hogy le kell adni az anyagot. Nincs olyan anyag, amit le kell adni. A fizikának egyetlen egy egyenletét nem kell a gyerekek megtanulnia. Nincs olyan darab, egy darab valami, amit ha nem tud, akkor nem tudja a fizikát. Az egy más kérdés, hogy ha csomó mindent tud, és fogalma sincs róla, hogy mi az, és nem épül egymásra, akkor nehézséget okoz az adott feladatot megoldani.

Egyszer csináltunk egy ilyen tesztet. 30%-a az elsősöknek, azt a feladatot, hogy egy fa mellett állsz, a te árnyékid 2 m hosszú, a fa árnyéka 6 m hosszú, milyen magas a fa, nem tudja megoldani. Ez egy egyszerű feladat, csak tudni kell alkalmazni az ismereteket. Még nagyon számolni se kell tudni, csak azt kell megérteni, hogy itt két háromszög hogyan néz ki egymás mellett. Ez problémát okoz. Minden részletet ismer hozzá, csak nem tudja alkalmazni, ez a probléma valójában. Ezért ez egy sokkal súlyosabb gond lesz. Mert már előre látom azt az ellenszemet, amit annak idején a Fizikai Osztályon, pont a pedagógusok részéről éreztünk, hogy mindenki még bele akart rakni valamit, mert az modern, meg ez kéne, meg amaz kéne, meg elemi fizikát kéne tanítani, meg kvarkokat. Egy nyavalyát kell kvarkokat tanítani középiskolában, meg általános iskolában. Én azt gondolom, és ezért adtam azt a címet, hogy miről kellene beszélni, mert erről kellene beszélni, mert ez nagyon nagy probléma. Más se tudta még jól megoldani a világon. Itt, ott, amott lehet tanulni, de ésszel lehet csak tanulni, és neki kellene fogni ennek, de nagyon, mert afelé haladunk, hogy tiszta véletlenül még a szakembernek alkalmas hallgatók is elhagyják a felsőoktatást. Azért szerencsére a gyerekeknek az esze az nagyjából ugyanannyi, annak ellenére, hogy kijárták a közoktatást, még akár ember is lehet belőlük.

Dr. Palkovics László, felsőoktatásért felelős államtitkár, Emberi Erőforrások Minisztériuma

Röviden válaszolok, mert nekem most el kell mennem, éppen sztrájkolnak. Két dolgot szeretnék ehhez hozzátenni. Ha esetleg úgy tűnt volna ez a mostani dolog, hogy nagyon negatívan látom, nem. Sőt, épp pont az ellenkezőjét gondolom. Az a kérdés, hogyan kezelünk egy ilyen helyzetet. Ez politika, most már megértettem. Soha Magyarországon az oktatás ekkora közfigyelmet, mint most, nem kapott. Ügyeket meg akkor lehet megoldani, amikor van figyelem. Ennek a figyelemnek az egyik része látszik. A kormány hozzáállása és az a probléma, hogy igazán ebben az ügyben, és most nem azért, mert én éppen tagja vagyok a kormánynak, de a kormány az, aki ebben egy viszonylag következetes vonalat visz, mindenki más pedig mást akar. De ezt most tegyük félre. Tehát van egy helyzet, amely helyzet most egy lehetőség, amivel viszont élni kell. Tehát ez nem egy probléma, ez egy lehetőség, amit valószínűleg meg lehet oldani. Ehhez viszont a közfigyelem, meg a támogatás mindenki részéről szükséges. Úgyhogy ezt szeretném itt is, amire az itt lévők meg is tudom kérni, s ha így van, akkor már egészen komoly dolgot nyertünk. Úgyhogy köszönöm a figyelmet, és ha bármilyen egyéb kérdés van, szerintem találkozunk sok fórumon, föl lehet azokat tenni, szívesen válaszolok. Köszönöm.

Dr. Greiner István, általános elnökhelyettes, Magyar Innovációs Szövetség

Még egyszer szeretném megköszönni államtitkár úrnak, hogy eljött, és eltöltötte velünk ezt az időt, és lehetőséget adott arra, hogy kérdezzünk és válaszoljunk. Így magunk között, ha valakinek van még kérdése, amit úgy gondolja, hogy nem az államtitkár úrhoz, hanem így diszkusszióra fel lehet tenni, akkor arra persze van lehetőség most is. De ha ilyen nincsen, akkor azt gondolom, hogy haladjunk tovább a napirend szerint. Ugye a következő napirendi pontunk, a Felügyelőbizottság jelentése. Ormándi Sándort kérném meg akkor, hogy tartsa meg a jelentést, ismertesse!

Ormándi Sándor, FB-elnök

Tisztelt Elnökség ! Tisztelt Tagtársak! Közgyűlés és Tisztelt Meghívottak!

A Felügyelőbizottság, a korábbi évek gyakorlatához igazodva, a 2015. évi munkáról is elkészítette a jelentését. Ezt úgy tudom, minden tagtársunk megkapta, ezért én azt megismételni nem szeretném. Néhány kiemelést, kiegészítést, és egy-két gondolatot szeretnék csak hozzá fűzni.

Azzal kezdeném, hogy ugye a Felügyelőbizottság ellenőrzi a Szövetség működését, a vonatkozó törvények, jogszabályoknak történő megfelelést, a gazdálkodás, vagyonkezelés hatékonyságát, és az Alapító okiratban, meg a Közgyűlési határozatokban megfogalmazottak teljesülését. Ezt teljesítette a Felügyelőbizottság az elmúlt évben is. Megállapításainkat a jelentésünkben megfogalmaztuk. És kiegészítettük egy olyan helyszíni tapasztalatszerzéssel a jelentésünk elkészítése előtt, hogy megkerestük a tagozatvezetőket, ágazatvezetőket és velük is személyes konzultáció keretén belül próbáltunk véleményt kérni,

kiegészítéseket szerezni, amit be is építettünk a beszámolónkba. Ezúton is köszönöm a kreativitást és a konstruktivitást, az együttműködésüket a kollegáknak.

A gondolatok, amit szeretnék mondani, három csoportba szedtem össze. Az egyik, az az eredmények és elismerések kérdésköre. Ebben vannak önkényes kiválogatások is, de úgy gondolom, hogy helyénvalók. Az új elnökség, akik 2015. évben kerültek a Szövetség élére, rutinosan, a korábbi években kialakult munkamódszer alkalmazásával, színvonalasan látta el a 2015-ös évben is a feladatát a Szövetség életének szervezésében és képviselésében. A magyar társadalomban jól működő civil szervezet a hazai innovációt méltó módon fogja össze, képviseli, segíti a saját eszközeivel, így látja a Felügyelőbizottság. A vonatkozó törvények és jogszabályok maradéktalan betartása mellett teszi mindezt. A Szövetség igyekezett, 2015-ben is folyamatosan alkalmazkodni a környezeti

változásokhoz. Úgy gondolom egyetérthetünk abban, hogy a változások voltak jócskán. A tagság az elmúlt években nem változott, a korábbiakhoz képest érdemben nem növekedett, és az ügyvezetés és az apparátus igényes, magas szintű, sokrétű és hatékony munkát végzett a 2015-ös évben is. Fontos eredményünk, az utánpótlás, a fiatalok nevelésére fordított energiánk. A MISZ által, a fiatal generáció körében, az innovációban történő részvétel igényét, kezdeményezéseik felkarolását kell kiemelnem, kiemelten figyelnünk és támogatnunk a jövőben is, mint arra nagyon jó példákat láttunk az előző előadásokban is. Én kettőt megemlítenék, mondjuk a 24. Ifjúsági Tudományos és Innovációs Tehetségkutató Versenyt, vagy a Meet the scientist projektben való részvételünk, ami elég magas szintet képvisel. Ugyancsak az eredményeink és sikereink között említené meg a Felügyelőbizottság, hogy a MISZ elismerésének és sikerének tudjuk be azt is, hogy az innováció finanszírozásának másik csatornáján, az állami csatornájában és annak működésében való részvételünk, az NKFIH-ban a döntés előkészítő testületben 3 tagja is benne van a MISZ Elnökségének, akik ott a testületben képviselik azokat az értékeket, amit a tagság felé is.

A másik gondolatkör, amiről szeretnék röviden beszélni, önkritikánk és gyengeségeinket kellene megemlítenem. Az előbb említettem ezt a körülöttünk folyó dinamikus változást, környezeti változást, amihez állandóan alkalmazkodni kell. Na, ez nem múlt el, sem a tagozataink, sem az ágazatink fölött, nyomok nélkül. Némelyikük a régió, vagy tagozat is, nem tudott úgy erősödni, ahogy azt elvártuk volna, nem volt olyan hatása a tagságra és nem tudott olyan tagságnövekedést elérni, amit szeretttük volna. Ehhez személyi vezetési hiányosságok mellett, korábbi partnerek eltűnése, állami szereplők átrendeződése is hozzájárultak a környezeti kihívások mellett. Nem egyszer, tagozatok élén vezető változás is nehezítette, akadályozta a folyamatos, gördülékeny munkát. Nem biztos, hogy a Szövetségnek hosszú távon is ragaszkodnia kell a korábbi években kialakult struktúrához, a tagozatokban és ágazatokban. Az ágazatokban talán igen, de a tagozatoknál lehet, hogy újakat és hatékony, működőképes vonulatokat lehetne létrehozni. Ebben, az eddig meglévő két dimenzió mellett - én nevezném így - az egyik a szakmai tagozati, a másik meg az ágazati dimenzió. Emellett lehet, hogy egy harmadik dimenzióban is el kéne majd kezdenünk gondolkodni, ez a funkcionális dimenzió létrehozása. Mire gondolok? Lehet, hogy létre kéne hozni mondjuk egy innováció menedzsment tagozatot. Ahol az ötlettől a megvalósulásig, a piacra vitelig és a sorozatgyártás megvalósításáig a best practice, a know-how átadás, a tapasztalatátadás vagy tanácsadás és tapasztalatcsere fórumát hozzuk létre. Vagy a másik, ami lehetőség, hogy ugye az innováció finanszírozásának különböző módjait keressük. Nem csak támogatás, nem csak pályázati úton, hanem létrehozni azokat a találkozókat, amikor, mondjuk innovációs börzének is hívhatnám, ahol a feltaláló, a találmány tulajdonosa találkozik kockázati tőkebefektetőkkel, befektetőkkel és ismerteti rövid prezentációban az ötletét. A kérdések után rögtön lehet kapcsolatot építeni, és segítséget kapni az arra érdemes ötleteknek a finanszírozásában. Van ilyen tapasztalatunk, és az előző gondolatra is visszautalva, pont az Elnökség egyik legutóbbi ülésén, a K+F Tagozatnál megjelent az innováció menedzsment funkció is, a feladatok között. Még mindig a gyengébségek gondolatkörben említenék egyet, amivel érdemben kell majd foglalkoznunk. A jelentésünkben is látható volt, hogy 2013-ban még 65 millió forintból gazdálkodott az Elnökség. 2014-ben 55 millió forintból, majd 2015-ben 50 millió forintból kellett gazdálkodni. Érezzük a tendenciát, ugye? És most mindenki látta már a költségvetési tervet, szintén egy 50 millió forintos terv körüli célkitűzés áll. Na, most, ezeken a tendenciákon gondolkodni kell. Látni kell, hogy amikor 99,7%-os a költségszintje a források felhasználásának, akkor abban

olyan sok tartalék nincs. Tehát, ha tovább csökkenne és folytatódna ez a tendencia, akkor a Szövetség működésének finanszírozásával gondok lesznek. Ezeken gondolkodnunk kell. Meg kell találni a megfelelő megoldásokat úgy gondoljuk, és oda kell erre figyelni majd. A vagyongazdálkodásról csak egy gondolat. Három és fél millió forint befektetése van a különböző, a 14 társaságban a Szövetségnek. Ezekkel is kell majd gondolkodnunk, hogy hol hatásos a jelenlétünk és milyen eredményeket érünk el. Ezek nem „for profit” társaságok, ezek a „kapcsolati tőke” biztosítását szolgáló szervezetek, amikben ott vagyunk. És majd mindegyiket érdemes megnézni, hogy szabad-e tovább részt vennünk tulajdonosi szerepkörben, és milyen lehetőséggel működünk ott tovább.

A harmadik gondolatkör, az a megújulás, új kihívásokhoz történő alkalmazkodás kéne, hogy legyen. Azt gondolja a Felügyelőbizottság, hogy nagyon fontosak a következő, előttünk lévő évek, amikor még rendelkezésre állnak EU-s források, támogatások, pályázati pénzek. És amikor az elfogy, akkor egy új helyzet adódik. Tehát most, amíg ez a forrás -had nevezzem így, bőség áll rendelkezésünkre, addig nagyon okosan és nagyon hatékonyan kell az innovációt finanszírozni, támogatni, hogy létrejőjenek azok az új elemek, amiknek a hasznából, eredményéből a további fejlődés és innováció finanszírozható lesz. Végül egy gondolat azt gondolom, hogy támogatnunk kell majd az innováció vezérelt gazdaságfejlesztés koncepciót. Nincs más alternatívánk.

A Szövetséggel kapcsolatos jövőképekben, a MISZ-nek is meg kell újulnia, folyamatosan alkalmazkodnia kell a környezeti változásokhoz, kihívásokhoz. Meg kell fogalmaznunk majd 2016-ban, hogy milyen új kihívások vannak, amikre választ kell adnunk. Milyen megújulási törekvései vannak, a hatékonyságát hogyan akarja növelni a Szövetség? Mik a megtartandó, stabil, bevált elemek, és milyen új elemeket kell létrehozni, működtetni? Milyen stratégiát fogalmaz meg magának a MISZ a következő évekre? Ez nem könnyű feladat, a tagságot ebbe be kell vonni, és az ágazatok, tagozatok közreműködésével kell majd ezt a tervezést megvalósítani.

Összefoglalásként szeretném megismételni az FB minősítését a Magyar Innovációs Szövetség 2015. évben végzett munkájáról. Az Elnökség beszámolója a valóságnak megfelelően, reálisan rögzíti a 2015. évben végzett szakmai munkát és az elért eredményeket a tagvállalatok szakmai érdekvédelme területén, és a hazai innováció tevékenység gazdaságélénkítő szerepkörében eljárva. A Felügyelőbizottság összességében jónak ítéli meg a Magyar Innovációs szövetség 2015. évi munkáját, gazdálkodását és javasolja a Közgyűlésnek a Szövetség éves beszámolójának és a 2016. évre szóló költségvetésének az elfogadását. Nagyon szépen köszönöm a figyelmüket!

Dr. Szabó Gábor, elnök, Magyar Innovációs Szövetség

Köszönöm elnök úr. Én az elhangzottakhoz csak annyit fűznék hozzá, hogy a jegyzőkönyvet nyilván az elnökség át fogja tekinteni, tehát ezeket, amiket mondtál, ezeket az észrevételeket az elnökség meg fogja tárgyalni az ülésén. Én most nem akarnék improvizáltan válaszolni. Nyilvánvaló, hogy nagyon sok minden, amiket felhoztál, ténylegesen kitapintható tendenciák. Talán csak egyre azért had reagáljak. Szerencsére, csak két évre mentél vissza, vagy háromra a költségvetésben. De ha még jobban visszamentél volna, volt az 80 millió is. Csak ugye az igazi probléma az az, hogy akkor még voltak a civil szervezeteknek különböző pályázati lehetőségei, amelyek java részt megszűntek. Tehát az egy nagyon érdekes kérdés,

hogy találunk-e olyan pályázati lehetőséget a következő pár évben, amivel akár egy kis tartalékot is tudnánk képezni, mert ha nem, akkor most tulajdonképpen a helyzetelemzéssel, vagy helyzetértékeléssel teljesen egyetértve azt kell, hogy mondjam, hogy most eljutottunk oda, hogy gyakorlatilag a tagdíjból él a Szövetség és addig nyújtózkodik, amíg a takarója ér. Ez valóban már korlátozóvá kezd válni. Ezen nyilván mindenképpen segíteni kell, csak egyenlőre, azért nem annyira egyszerű a megoldás. Tehát köszönöm a Felügyelőbizottságnak a részletes munkát. A jegyzőkönyvben pedig majd az elnökség megnézi a felvetéseket és válaszolunk rá. Kérdezem ezek után a jelenlevőket, most egyszerre, a kiküldött beszámoló és a Felügyelőbizottsági jelentése fölötti vitánál tartunk, kérdezem, hogy valamelyikhez ebben a témakörben van-e valakinek hozzászólása? Jó, ha nincs hozzászólás, akkor határozathozatalt fogunk tenni. Az első határozati javaslat, felolvasom, hogy a jegyzőkönyv számára is világos legyen, hogy miről határoztunk. Az előterjesztett, a 2015. évi tevékenységről szóló írásos beszámolót a Felügyelőbizottság 2015. évi jelentését, és a 2016. évi költségvetést a közgyűlés elfogadja. Ez tehát a javaslat, kérem, hogy erről határozzon a közgyűlés. Kérem a szavazást! Köszönöm. Tartózkodás? Nincs. Ellenszavazat? Sincs. Megállapítom, hogy a határozatot a közgyűlés egyhangúlag elfogadta.

A következő határozatunk, ugye minden évben meg kell határoznunk a következő évi tagdíjat. A javaslatunk, az a korábbi rendszernek a továbbviteléről szól, de természetesen, mielőtt a szavazást megteesszük, felolvasom szó szerint, hogy mit is jelent ez. Tehát azt javaslom, hogy az alábbiak szerint vessük ki a tagdíjat, a Magyar Innovációs Szövetség rendes tagjai 2016-ban az alábbiak szerint kötelesek tagdíjat fizetni: a tagdíj mértéke az éves mérleg szerinti nettó árbevétel 3 tizedre része, ami minimálisan 30 000, maximálisan 400 000 Ft. A Szövetség tagjai, külön megállapodást követően, a kötelezőtagdíjat meghaladó mértékű tagdíjat is fizethetnek. A Magyar Innovációs Szövetséghez csatlakozott

szövetségek tagdíját, tagjaikkal arányosan az elnökség határozza meg. A költségvetési intézmények, pénzügyi intézetek, egyéb árbevételel nem rendelkező szervezetek tagdíját az első pontban meghatározott keretek között, előzetes egyeztetés után az elnökség határozza meg. Befizetési feltételek: az éves tagdíjat évente, az első negyedév vége, illetve a közgyűléstől vagy a belépéstől számított 30 napon belül, egyösszegben kell befizetni. Ez tehát a korábban, évek óta változatlanul hagyott tagdíjfizetési szabályzatunk. Kérem, hogy a 2016-os évre ezt a közgyűlés erősítse meg! Kérdezem, hogy van-e valakinek észrevétele, megjegyzése a javaslatához? Ha ilyen nincs, akkor kérem a szavazást! Köszönöm. Tartózkodás? Nincs. Ellenszavazat? Sincs. Megállapítom, hogy a közgyűlés egyhangúlag elfogadta a 2016-os tagdíjra vonatkozó javaslatot.

Végül pedig, a döntésre előkészített anyagok közül az utolsóra térünk rá, az Alapszabály módosításra. A közgyűlés tagjai meg kellett, hogy kapják ezt az anyagot, ami egységes szerkezetben az Alapszabály módosításra vonatkozó javaslatunk. Ezzel kapcsolatban én különösebb bevezetést vagy kiegészítést nem kívánok fűzni. Itt alapvetően arról van szó, hogy jogi, jogtechnikai változásokra van szükség, amelyet egy tagszervezetünk, egy ügyvédi iroda készített elő. Tehát itt valójában arról van szó, hogy ezek a kívánalmak, amelyek itt megfogalmazódnak, ezek átvezetendők az Alapszabályon. Az Alapszabályban érdemi, tartalmi módosítást nem javaslunk. Amennyiben bármelyik kérdéssel kapcsolatban, bármelyik ponttal kapcsolatban részletes kérdés vetődik föl, akkor ügyvéd úr tud magyarázatot vagy indoklást adni hozzá. Kérdezem, hogy van-e valakinek észrevétele, kérdése a kiküldött Alapszabály módosításhoz? Hogy ha ilyen nincs, akkor úgy gondolom, hogy határozhatunk az Alapszabályról. Kérem tehát, hogy igen szavazattal erősítse meg a közgyűlés az Alapszabály módosítást! Jó. Tartózkodás? Nem volt. Ellenszavazat? Sem volt.

Köszönöm szépen, ezzel a közgyűlésünk az érdemi munkát befejezte. Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Kedves Kollégák! Én nem akarom értékelni a mai közgyűlésünknek a szakmai részét. Lehet, hogy már csak azért sem illő a számomra, mert valószínűleg sokan tudják, hogy Palkovics államtitkár úrral kapcsolatban pozitívan elfogult vagyok, és ezt nem akarom most újra megfogalmazni, de én azt hiszem, hogy ez egy méltó és értelmes program volt a közgyűlésre. Remélem azt, hogy a munkával kapcsolatban a későbbiek során államtitkár úr támaszkodni fog a MISZ észrevételeire. Úgy gondolom, kifelé menet ezt megígértem neki, hogy természetesen a MISZ bármilyen olyan szakmai kérdésben, amelyben egy foglalkoztatói szervezetnek a szakértelmére szükség van, a MISZ szívesen áll a javaslatok véleményezésére, vagy bármilyen más segítségre készen. Én remélem azt, hogy valóban jó irányban fognak indulni az események. Hölgyeim és Uraim! Ezzel a MISZ idejű közgyűlését bezárom. És engedjék meg, hogy mindnyájukat meghívjam a fogadásra egy emelettel feljebb. Köszönöm a megjelenést!